LATVIEŠU VĒSTNESIS

LATVIAN NEWS BULLETIN

Redakcija-Editorial Office: Hotel Convikt, Dillingen/Donau, Bayern (13b)

Iznāk divi reizes nedēļā — Published twice a week

Nr. 23 (25) | Authorized by Military Government and UNRRA | Dillingena, sestdien, 1946. g. 23. martā

J. Ābolińš,
„Sub-comité de secorros as vitimas da guerra na Lettonia — São Paulo" priekšnieks-dibinātājs.

Iecelošana Brazilijā

Emigrācija ir šo dienu problēma, par ko runā visi, arī latviešu aprindas še un Eiropā, kur negantais kara rats, dzīlas rievas griezdams, padarījis zemes māmuļas izskatu pavisam nemīlīgu. Noklausoties šais runās pie mums, kuŗās vērojams krietns procents nepareizību, gribu drusku apskatīt Brazilijas imigrācijas politiku.

No 1914. līdz 1924. gadam Brazilijā iecelo ja 737.000 imigrantu, no 1924. līdz 1934. gadam — 165.000 un no 1934. gada līdz otra pasaules kara sākumam vairs tikai 30.000. Iecelotāji, kas visvairāk bija italieši, skaitā samazinājās, jo Musolīni tos ievirzīja citās domās, pie kam viņš parakstīja likumus, kas izcelošanu no Italijas ierobežoja un pat aizliedza.

Tagad daudz kas mainījies, un Brazilijā atkal ir vērojama nosvērta vēlēšanās dabūt iecelotājus no Eiropas dienvidiem — visvairāk italiešus, portugalus un spāniešus, jo viņi ātrāk fiziski un garīgi aklimatizējoties, esot strādīgi, disciplīnēti, paklausīgi, ilgus gadus paliekot kafijas fazendās (lielsaimniecībās), ienesdami tanīs patīkamu humoru, un, beidzot, kas ir galvenais, esot reliģiozi. Šī pēdējā īpašība ir ļoti pa prātam katolismam, kas ir noteicējs šai zemē un kam politikā liela loma vispār. Tieši pretējas īpašības esot japāņiem, vāciešiem, poļiem un citiem (to vidū droši vien arī latviešiem).

Kā redzams, šī ir kafijas pupiņu fazenderu diplomātija, kas ir labvēlīga viņu paklausīgākajiem strādniekiem un izceļ cilvēkus, kuŗu garīga attīstība, varētu teikt, ir vēl bērnu autiņos. Ir derīgi tikai tie, kas neprot nostāties uz savām kājām. Šiem kafijas pupiņu kungiem, kuŗu rokās Brazilijas līdzšinējā politika atradās jau no seniem laikiem un kas savos labi pītos „zirnekļu tīklos" gūstījuši katru iebraucēju, ir vēlēšanās to darīt arī tagad. Tādēļ tie, kas atļaujas domāt un fantazēt par savu kaktiņu, savu stūrīti zemes, viņiem ir nesimpatiski.

Agrāk imigrantus, kam pašiem nebija līdzekļu samaksāt prāvos ceļa izdevumus, par to, ka tos atveda par velti, vienkārši novietoja kafijas fazendās vai arī pārdeva tiem zemi attālākās vietās, kur valdība vai partikulāri palīdzēja iekārtoties. Tagad jaunais imigrācijas likums noteic, ka iecelotājam jāpaliek vismaz 4 gadus tanī darbā, kādu viņš būs optējis, uz šejieni izbraucot, un ir pilnīgi skaidrs, ka priekšroka būs tiem, kas teiks, ka grib strādāt kafijas fazendās. Fazenderi saka: „Kad imigranti būs nostrādājuši 4 gadus kafijas laukos, viņi būs iemācījušies valodu (portugaļu), pazīs klimatu, stādījumus, gada laikus utt. un, galvenais, būs sapelnījuši naudu (?), lai iegādātos zemi un uzsāktu dzīvot patstāvīgi." Ar vārdu sakot, vienīgā skola, šo vīru skatījumā, ir viņu kafijas lauki.

Jaunais likums pieļauj arī kolonizāciju, bet kas to grib savienot ar imigrāciju, t. i. ievest ārzemniekus un pārdot viņiem zemi, palīdzēdams ar nepieciešamo dzīves uzsākšanai un gādādams par sanitāro un garīgo apkopšanu, tam pēc šī likuma jadibina likumīgi reģistrēta biedrība vai paju sabiedrība ar 2 miljonu kruzeiru lielu pamatkapitālu. Šī summa ir pārāk liela, lai kāds vai arī kādi partikulāri šādu kolonizāciju bez seviška spiediena vēlētos uzsākt, bet pēc šī paša likuma to var darīt arī valdība pati. Pamatojoties uz šinī likumā noteikto kārtību, nevarētu atkārtoties tāda „nāves plauja", kāda bija jāpiedzīvo latviešu kolonijā Vārpā, kur no nelaimīgam liktenim padotiem cilvēkiem nāve sev par upuri, proporcionāli aplēšot, pańēma vairāk dzīvību nekā abi pasaules kari kopā.

Jau pagājuši 5 mēneši kopš šī likuma izdošanas, bet ne Brazilijas sūtņi, ne arī konsuli nav saņēmuši in-

(Beigas 3. lappusē)

Mūsu liktenis izšķirsies šovasar

Baznīcas vēsts pasaulei un sūtņa Feldmaņa aicinājums tautiešiem Vācijā

No Ženevas, Šveicē, atgriezies latviešu delegāts Vispasaules baznīcu savienības kongresā māc. R. Krafts. Kongress iztirzājis arī palīdzības jautājumu bēgļiem un pārvietotām personām, iestādamies par aizsardzības un patvēruma tiesībām, un publicējis uzsaukumu, kuŗā lūdz pasaules pieču lielvalstu valdības pūlēties nodibināt taisnību un brīvību.

Mācītājam R. Kraftam Šveicē bijušas sarunas arī ar mūsu sūtni Feldmani un ģenerālkonsulu Kļaviņu-Elanski. Latvijas pārstāvji aicina tautiešus uz pacietību un saderību, pasvītrodami, ka mūsu liktenis izšķirsies šovasar. Par 100.000 dolariem, kas saņemti no Amerikas, iegādātas drēbes un apavi. Daļa šo mantu jau nosūtīta uz Vāciju.

Baznīcas ieteic: aizsardzību un patvērumu politiskiem bēgļiem!

No 21. līdz 23. febr. Ženevā šogad pirmo reizi kopš 1939. gada notika Vispasaules baznīcu savienības konference, kuŗā piedalījās pāri par 50 pārstāvju un viesu no 20 dažādām zemēm. Baznīcu ievērojamāko vadītāju vidū, kas piedalījās konferencē, bija Kenterberijas archibīskaps Fišers, Zviedrijas archibīskaps Eidems, Norveģijas bīskaps Berggrauss, archibīskaps Germanoss, mācītājs Nīmēllers un citi. Konferenci vadīja mācītājs Begners no Francijas. Uzmanība, kādu konferencē mantoja visplašākās aprindās, rādīja, cik liela interese pasaulei ir par apvienotu baznīcu, kuŗā dažādu tautu kristieši runātu un strādātu kopīgi. Daži vadošie konferences delegāti, runājot par konferences nozīmi, norādīja, ka, kaut arī kopš kara beigām pagājuši tikai nedaudz mēneši, konferences delegāti tomēr nāk no dažādām zemēm, kas pirms tam bija ienaidā, un ir varējuši satikties kā vienas baznīcas locekļi. Pēc pirmā pasaules kara kaut kas tamlīdzīgs nenotika. Šajā ziņā konference pati par sevi ir vēsts pasaulei. Konferencē arī pasvītrots, ka piederība pie kādas baznīcas nevar būt par šķērsli vispārējai kristiešu apvienībai.

Sanāksmē nolēma 1948. gadā sasaukt Vispasaules baznīcu konferenci, kuŗā piedalītos ap 500 delegātu no dažādām zemēm. Tā notiks Eiropā un tanī ievēlēs Vispasaules baznīcu savienības padomi. Pirms šīs konferences, 1947. gadā paredzēta pasaules kristīgās jaunatnes konference. Izlietojot Džona D. Rokfellera ziedojumu, nolēma Ženevas apkārtnē iegādāt īpašumu un radīt tur oikūmenisku izglītības centru. Par tā vadītāju paredzēts uzaicināt garīgās pretestības vadītāju nacistu okupācijas laikā — pazīstamo holandiešu misijas vadītāju doktoru H. Kremeru.

Ievērojot bezcerības pilno stāvokli, kādā atrodas miljoni bēgļu un pārvietoto personu, konferences dalībnieki atzina, ka nekavējoties jāsniedz iespējamā palīdzība, lai mazinātu postu. Sakarā ar UNRRA's darbības

(Beigas 3. lappusē)

Staļins par Čerčilu: „Meli." - Čerčils par Staļinu: „Slavens vadonis"

Berness: „Mums alianses nevajaga"

„AP" 14. martā ziņo no Maskavas, ka visu Maskavas laikrakstu pirmajās lappusēs šodien publicēts ģenerālisima Josifa Staļina ass uzbrukums Vinstonam Čerčilam. Pie avīžu kioskiem nostājās gaŗas rindas un veseli bari pulcējās ap avīžu pirmajām lappusēm, kas bija izlīmētas daudzos ielu stūŗos, lai lasītu atbildi uz Fultonā teikto runu, kuŗa Staļins saka, ka Čerčila apgalvojumi ir meli.

Staļins, runājot ar „Pravdas" žurnālistu vidutājību, novērtēja Čerčila runu par „ļoti bīstamu" un apgalvoja, ka Čerčils aicinot karā pret PSRS, bet tanī pat laikā piedāvājot draudzības līgumu uz 50 gadiem. Šādu līgumu Staļins apzīmēja par „neko vairāk kā par papīra lapu, kuŗai nav nekādas vērtības." (Čerčils šodien Nujorkā atturējās no komentāriem par Staļina nonievājumu viņa runai. Čerčils rītvakar runās pilsētas rīkotajā banketā.) — Maskavas raidījums citēja Staļinu sakām, ka karš Krievijai prasījis septiņus miljonus vīru, vairāk nekā Anglijas un Savienoto Valstu kopējie zaudējumi. Raidījums citēja Staļinu pārmetam Čerčilam melus tanī ziņā, ka tagadējā Polijas valdība esot Krievijas iespaidā un ka Krievija par daudz prasot no Vācijas. Viņš sacīja, ka Čerčils esot vilies par to, ka Polija izvēlējusies „jaunu ceļu" tai vietā, lai sekotu virzienam, kāds patiktu Čerčilam. Intervētājs sacīja, ka Staļins deklarējis Čerčilu vēlamies, lai Dienvidslavijā valdītu tādas personas, kādas ir Draja Mihailoviča un karaļi, un ka Staļins apliecinājis to, ka komūnistu iespaids ir rezultāts tai apņēmībai, kādu komūnisti parādījuši cīņā par savu zemju brīvību.

Apšauba Čerčila panākumus

Staļins, kā ziņots raidījumā, sacījis, ka Čerčils runājis par vienkāršiem ļaudīm un ka vienkāršie ļaudis bija tie, kas padzinuši Čerčilu no amata Anglijā un ka līdzīga rīcība notiek visā Eiropā, rīcība, kas nav patikusi Čerčilam. Staļins deklarēja, ka Čerčils mēģinājis organizēt krusta karu pret PSRS jau agrāk, bet ka viņš (Staļins) šaubās, vai Čerčilam būs panākumi.

Izvilkumi no „Pravdas" intervijas pilnā teksta, kā to citēja Maskavas radiofons, ir šādi:

„Es uzskatu, ka tā (Čerčila runa) ir bīstams solis, kā nolūks ir sēt nesaskaņas sēklu valstu vidū un traucēt tālāko sadarbību. Kungs Čerčils patlaban piedalās... kara cēloņu liesmu uzpūšanā. Kungs Čerčils nestāv viens pats. Viņam ir draugi ne tikai Anglijā, bet arī Savienotās Valstīs."

Uzbrūk rašu pārākumam

„Jāaizrāda, ka kungs Čerčils un viņa draugi atgādina Hitleru un viņa draugus. Hitlers radīja kara cēloņus, pielietodams rašu teoriju, kuŗu viņš deklarēja, ka tikai vāciski runājošas tautas ir tīras rases tautas. Tāpat arī kungs Čerčils... iededzina karu ar rases teoriju, pieškirdams privilēģijas rasēm, kas runā angliski, un pieškirdams tām tiesības izšķirt visas pasaules likteni. Kungs Čerčils un viņa draugi Anglijā un Savienotās Valstīs nāk pie tautām, kas nerunā angliski, ar zināma veida ultimātu: jums jāatzīst mūsu pārākums brīvprātīgi un viss būs kārtībā, citādi — karš ir nenovēršams."

Pārmet kara nodomus

„Tautas lējušas savas asinis piecus gadus no vietas savu zemju brīvības un neatkarības dēļ un nevis lai mainītu Hitlera varu pret Čerčila varu. Tāpēc ir saprotams, ka angliski nerunājošas nācijas, kas pārstāv pasaules iedzīvotāju lielāko daļu, atteiksies no pakļaušanās jaunai verdzībai. Kunga Čerčila traģēdija ir tā, ka kungs Čerčils nesaprot šo vienkāršo un skaidro patiesību. Ir nepārprotams, ka kungs Čerčils... mērķē uz karu... pret PSRS. Viņš (Čerčils) runā par karu pret PSRS un tanī pat laikā runā par Anglijas un PSRS draudzības līguma pagarināšanu uz 50 gadiem. Tas nozīmē tikai to, ka viņš uzskata šādu līgumu par tukšu papīra lapu, ar kādu viņš tikai gribējis aizsegties un maskēt savu pretpadomju rīcību."

„Baltijas valstis pieškirtas Krievijai," saciis Čerčils

Vācu ziņu aģentūra „DANA" 17. martā ziņo no Nujorkas, ka Čerčils savā Nujorkas runā teicis: „No savas Fultonas runas es negribētu atņemt vai grozīt nevienu vārdu." Tālāk viņš minējis, ka Padomju Krievijai neesot iemesla būt neapmierinātai ar kompensācijām par tās kara pūliņiem. Padomju Savienības abi briesmīgākie pretinieki satriekti. Viens no tiem, proti Japāna, esot uzvarēts vai vienīgi ar amerikāņu ieročiem. Krievija tomēr atguvusi visus apgabalus, kuŗus tā Japanai zaudēja priekš 40 gadiem. Rietumos tai pieškirtas Baltijas valstis un liela Somijas daļa. Arī par Kerzona līniju vairs nerunā. „S. L."

Lai rīkojas UNO, saka Čerčils un slavē sarkanos

Vinstons Čerčils viņam par godu 15. martā rīkotajā Nujorkas pilsētas banketā deklarēja, ka kārtējās pasaules problēmas jāizšķir nākamajā UNO sanāksmē. Ģenerālisimu Josifu Staļinu Čerčils nodēvēja par Padomju Savienības „slaveno vadoni" un krievu tautai izteica savu atzinību un apbrīnu. Viņš sacīja: „Es neticu, ka karš ir nenovēršams vai ka tam jābūt drīz." Par padomju prasībām pēc bazēm Dardanelos Čerčils deklarēja: „Ja Padomju Krievija turpinās spiedienu pret Turciju, tad šis jautājums pirmā instancē jāizšķir UNO Drošības padomē." Uz padomju pārmetumiem, ka Anglija ir nedemokratiska tās vienas partijas vairākuma dēļ parlamentā, Čerčils atbildēja, raksturodams krievu sistēmu: „Grūti saukt par demokratiskām tādas vēlēšanas, kur atļauti tikai vienas partijas kandidāti un kur balsotājam nav pat viņu aizsargājošas balsošanas slepenības." Čerčils turpināja: „Es katrā ziņā nelaušu citu vārdiem vājināt manu atzinību un apbrīnu krievu tautai vai manu visnopietnāko vēlēšanos, lai Krievija būtu droša un zeltu, ieņemot cienīgu vietu pasaules organizācijas priekšgalā. Vai viņa to darīs vai arī nē, tas atkarājas no saujiņas spējīgu vīru lēmumiem, kas savā varā un sava slavenā šefa vadībā tur visus 180.000.000 krievu un vēl vairāk miljonu ārpus Krievijas."

Berness noraida aliansi ar angļiem

„INS" 17. martā ziņo no Nujorkas, ka ārlietu ministrs Džemss Berness vakar noraidījis ierosinājumu par Savienoto Valstu saistīšanos militārā aliansē ar Lielbritāniju. Kādā sanāksmē Berness sacīja runu, ko uzskata par vienu no svarīgākām amerikāņu ārlietu politikas oficiālām deklarācijām kopš Vācijas kapitulācijas dienas. Viņš sacīja: „Mēs neierosinām drošības meklēšanu aliansē ar Padomju Savienību pret Angliju, nedz arī aliansē ar Angliju pret Padomju Savienību. Mēs gribam palikt kopā ar Vienotām Nācijām mūsu centienos nodrošināt vienādu taisnību visām nācijām un aizkavēt īpašas privilēģijas atsevišķai nācijai."

Vašingtonā 4 senātori — demokrati publicēja kopēju paziņojumu, kuŗā deklarē: „Čerčila priekšlikums ir nekas vairāk kā aicinājums saglabāt un stiprināt par jaunu angļu imperiālismu ar ASV atbalstu, nerēķinoties ar tām sekām, kas var iespaidot mieru."

The Stars and Stripes

Sākusies mūsu karavīru pārvietošana no Beļģijas

Latvijas Sarkanā krusta aicinājums tautiešiem

Latvijas Sarkanā krusta amerikāņu un franču joslā direktors R. Liepiņš redakciju informē, ka sākusies latviešu bij. karavīru izvākšana no Beļģijas. Angļu joslā katru dienu pienāk pa ešelonam ar apm. 1000 vīriem. Tos paredzēts novietot šādi: Bokhorstas nometnē pie Grefenas 5000, Osnabrikā 500, Hannoverā 200, Immendorfā 1000, Štadē 1200 un Grosenbrodē 5000. Pirmo un pēdējo nometni ierīko no jauna, bet pārējās ir jau pastāvošās DP nometnes. Minētajās nometnēs novietots jau ap 6000 latviešu karavīru. Ja pārvietošana turpināsies tādā pašā gaitā, tad līdz marta beigām tā būs paveikta.

Reizē ar pārcelšanu uz Vāciju un novietošanu DP nometnēs atrisināsies arī šo mūsu tautiešu uztura jautājums. Akūts ir un paliek apģērba un apavu jautājums. Tādēļ vēlreiz jālūdz mūsu tautas atsaucība, lai atbrīvotos varētu arī apģērbt. Nepieciešami dažādi apģērba gabali, vella, apavi, segas un citi priekšmeti. Mantu savākšanu uzņēmies Latvijas Sarkanais krusts. Amerikāņu un franču okupācijas joslā saziedotās mantas sūtāmas uz Eslingenu (Uhlandstr. 7), kur par to tālāknogādāšanu rūpēsies LSK darbinieki dir. R. Liepiņa vadībā.

A. Tilmanis

Dr. Arnolds Pabērzs atbrīvots

Februārī un martā publicējām vairākas Dr. Arnolda Pabērza vēstules, kuŗās viņš aprakstīja grūtos gūsta apstākļus karagūstekņu slimnīcās. Latvijas Sarkanā krusta dir. R. Liepiņš redakciju tagad informē, ka Dr. Pabērzs no gūsta atbrīvots un atrodas pie savas ģimenes Bavārijā.

A. Tilmanis

Latviešu leģionāru liktenis Rīgā

7. janvārī Madonas radiofonā ziņots, ka Rīgā, Doma baznīcas laukumā pakārts 141 leģionārs: 5 igauņi, 7 lietuvieši un pārējie latvieši. Iedzīvotāju iebaidīšanai liki atstāti karātavās 3 dienas.

„LCK IB" Detmoldā

Zviedrijas izdotie latviešu bij. karavīri nogādāti Liepājā

Pēc privātas informācijas, Zviedrijas izdotie latviešu bij. karavīri internēti kādā nometnē pie Liepājas, un padomju propaganda sākusi viņus izmantot saviem nolūkiem.

„LCK IB" Detmoldā

Prof. M. Rolle - fakultātes dekāns UNRRA's universitātē Minchenē

UNRRA's universitātē Minchenē ar atklāšanas dienu darbojas mechanikas, būvinženieru, tautsaimniecības un dabas zinātņu (ar ķīmijas nodaļu) fakultāte. Drīz vien klusībā darbību uzsāka arī veterinārmedicīnas fakultāte, par kuŗas dekānu izraudzīts LU profesors Miķelis Rolle. 11. martā darbību uzsāka juridiskā un medicīnas fakultāte. Šinī gadījumā universitātes celtnes (Deutsches Museum) klausītavā „Aula maxima", piedaloties Militārās valdības un UNRRA's pārstāvjiem, notika svinīgs akts. Medicīnas fakultātē pagaidām darbosies tikai 1. sēmestris. Piekritošās iestādes apsolījušas, ka tuvākā nākotnē UNRRA's universitāte varēs pārņemt arī kādu lielāku klīniku, pēc tam darbību varēs uzsākt arī vecākie sēmestri.

Ārk. prof. **P. Krūmiņš**

Sūtņa Zariņa vēstule Ādolfam Kaktiņam

Glāzenbachas latviešu nometne pie Zalcburgas kluvusi par mūsu tautiešu centru Austrijā. Še notiek Zalcburgas apgabala latviešu sanāksmes, labā sadarbībā ar UNRRA's darbiniekiem iznāk savs laikraksts „Latviešu Balss Austrijā", no šejienes tautieši iespēju robežās saņem informāciju un norādījumus. Kopš kāda laika uz Glāzenbachas nometni no Karintijas pārvietojies arī Ādolfs Kaktiņš ar ģimeni. Nesen mūsu ievērojamais dziedonis saņēma vēstuli no sūtņa Zariņa **Londonā, kas izrakstīta 7. februārī.** Sūtnis, starp citu, raksta: „Mani ieskati ir, ka, lai gan mākoņi virs mūsu mīlās dzimtenes vēl loti tumši, tomēr tagad ir vēl par agru domāt par izceļošanu uz aizjūras zemēm. Visi striki mums vēl nav pārtrūkuši. Bet ja nu tomēr tas sliktākais notiktu, tad mani ieskati ir, ka Eiropa ir pietiekami liela un arī ne visas vietas ir par daudz apdzīvotas, tātad mums, latvjiem, telpas vēl atliks. Cik iespējams, turēsimies visi kopā tepat Eiropā. Darba cilvēks ar godīgu latvju sirdi nekur nezudīs."

10. martā Glāzenbachas nometnē notika Zalcburgas apgabala latviešu sapulce, kufā par komitejas līdzšinējo darbību ziņoja tās priekšsēdis R. Kalniņš. Pārrunās par komitejas darbību un uzdevumiem iszkanēja domas, ka uzmanība vairāk kā līdz šim jāveltī visas latviešu kolonijas, bet īpaši Glāzenbachas nometnes iekšējai sadzīvei. Vispirms jāizkārto jaunatnes audzināšanas — skolas un bērnu dārzu jautājumi. Jāizskauž nevēlamās parādības nometnes iekšējā dzīvē. Sadzīves problēmas jākārto taisnīgi un lietderīgi, vadoties no tādiem apsvērumiem, kas latviešus emigrācijā nevis šķeltu, bet vienotu. Nolēma kolonijas sapulces sasaukt vismaz reizi mēnesī, bet nometnes sapulces ik pa 2 nedēļām. Svarīgāku jautājumu izlemšanai vēlamas komitejas un revīzijas komisijas kopējās sanāksmes. Par Latviešu jaunās komitejas locekļiem ievēlēja V. Gobu, E. Freivaldu, R. Kalniņu, J. Laivu un M. Pukīti. Par komitejas priekšsēdi izraudzīja līdzšinējo R. Kalniņu. Revizijas komisijā ievēlēja E. Garkānu, R. Liepiņu un A. Motmilleru.

Ēvalds Freivalds

Pārtraukta apliecību izsniegšana

LCK juridiskais birojs pārtraucis jebkāda veida apliecību izsniegšanu repatriantiem, kamēr attiecīgās iestādēs noskaidros noteikumus par pavalstniecību, par ko sekos paziņojums.

„LCK IB" Detmoldā

Tautiešiem Dienvidvīrtembergā jāmeklē darbs

Franču okupācijas joslas Zaulgavas apriņķī, Dienvidvīrtembergā, dzīvo ap 200 latviešu. Viņi mīt Zaulgavas pilsētā un Ebenveileras ciemā, kas pa daļai nodots latviešu rīcībā. Aprinka Latviešu komitejas priekšsēdis — uzņēmuma „Rīgas Kažoks" bij. direktors Alfreds Mežaks ir arī tur dzīvojošo 45 igauņu un 25 lietuviešu pārstāvis. Pārējie komitejas locekļi — technikis J. Aboliņš un inž. E. Čakanovskis kārto Ebenveileras latviešu kolonijas dzīvi. Revīzijas komisijas priekšsēdis ir inž. Ž. Bumbulis un saimnieciskās — K. Melbārdis.

Daudz pūlu prasījis pārtikas jautājuma izkārtojums. No sākuma tautiešiem vajadzēja iztikt ar vācu pārtikas kartīšu produktiem, jo franči par priekšnoteikumu DP palielināto devu saņemšanai uzskatīja pāriešanu dzīvot uz nometni resp. barakām, kas likās ne sevišķi vilinoši. Tagad latvieši dzīvo atsevišķos dzīvokļos un saņem pārtiku (2000 kal.), dzīvokli un apsildīšanu par brīvu. Tiem, kas bijuši enerģiskāki, no vācu pilsētu vecākiem izdevies saņemt arī atmaksu par pag. gadā neizsniegto pārtiku — personai 3 markas dienā. Pastāvēja noteikums, ka pilsētu valdēm jāuztur visi kafagūstekņi un pārvietotās personas, bet tā kā latvieši šo priekšrocību toreiz nav izmantojuši, tad tie vēl tagad var pieprasīt atlīdzību naudā, šādā ceļā saņemot 400 līdz 500 marku.

Pēdējā laikā kolonijā attīstījusies rosīga sabiedriskā un kultūras dzīve. Kopā ar kaimiņiem — Fronhofenas latviešiem noorganizēta ģimnazija, ko apmeklē 65 audzēkņi. Pie ģimnazijas ir arī internāts. Nesen ģimnazija rīkoja koncertu un teātŗa izrādi. Sarīkojumā ieradās arī franču militārais gubernātors un DP sekcijas vadītājs, pie kam viesu uzmanību īpaši saistīja mūsu tautas tērpi un dāmu rektors prof. M. Eglītis (Agr. N. Dzelzgalvis). — Latviešu nometnē Braunšveigā atrodas 16 kaŗa invalidu. Ar komitejas un nometnes komandanta atbalstu tos aprūpē dāmu komiteja. Izsniegta vella, vilnas puloveri, zekes un pa daļai arī citi apģērbu gabali. Kalpaka piemiņas dienā invalidiem izdalīja SK pārtikas sainīšus. — Nesen nometnē ar savām īpatnējām tautas dejām viesojās skotu kaŗaviri. Viņu sniegums dūdinieku pavadībā bija loti labs un mūsu tautieši varēja apbrīnot dejotāju kāju veiklību („Auseklis" Braunšveigā). — „Tass" ziņo no Kopenhagenas, ka Dānijā, Faxe Ladeplads, trijās viesnīcās novietoto 700 latviešu bēgļu vidū atrodoties arī tādi latvieši, kas vācu okupācijas laikā kalpojuši Hitlera vienībās. Labojot kādas šīs viesnīcas kanālizāciju, dārzā atrastas „SS" uniformas, vācu zīmotnes un dokumenti, kurus tur aprakuši bēgli. Atrasts arī koferis ar vācu ordeņiem. Šie atklājumi radījuši lielu uztraukumu visā apkārtnē, kur bēgļiem ir kustības brīvība. Bēgli atrodoties Dānijas Sarkanā krusta pārziņā. — Stokholmā prinča Eižena protektorātā atklāta latviešu-igauņu gleznu izstāde. Latvieši izstādījuši 155 eļļas gleznas un 97 akvarelus. Izstādē ar dažiem darbiem pārstāvēti arī mūsu vecmeistari Rozentāls un Purvītis. Jaunus darbus izstādījuši N. Struņķis, M. Indusa-Muceniece, J. Induss, R. Kalniņš un skulptors A. Strauss. — No Zviedrijas latviešu palīdzības komitejas priekšsēža amata atteicies profesors Bokalders. No komitejas izstājies arī inž. A. Bulle. — Vinē miris pazīstamais Rīgas sēklu und medicīnisko instrumentu firmas „Rudzītis un Fogels" līdzīpašnieks Teodors Fogels („Latviešu Balss Austrijā" Glāzenbachā). — Augšpfalcā Nābes upes ielejā Veidenas apkārtnē dzīvo ap 600 latviešu. Apmēram trešā daļa no tiem mīt pašā pilsētā privātdzīvokļos, pārējie pilsētas tuvumā Hammervegā un daži desmiti arī Meierhofā. Visi atrodas UNRRA's apgādē. Sadalītās saimniecības dēļ visiem Veidenas latviešiem kopīgi pasākumi grūti iespējami un pašreiz par lielāko centru izveidojusies baltu nometne Hammervegā. Veidenas latviešu tautskolā darbojas visas 7 klases, bet ģimnazijā pirmās 3 klases. Noorganizēti būvamatnieku, autovaditāju un angļu valodas kursi. Notikuši vairāki priekšlasījumi, bet tuvākā nākotnē paredzama daiļamatniecības un tautisko piemiņas lietu skate. Saimnieciskā un sabiedriskā dzīve norit ciešā saskaņā ar UNRRA's vadību (Inž. J. Kalniņš).

Chronika

Latvijas ev.-lut. baznīcas archibīskaps prof. Dr. theol. T. Grīnbergs raksta: „Tikumība zūd, ticībai vairs nav dzīvības spēka, mīlestību min kājām. Un vai mums šo grēku nav? Vai mūsu tautā nav vairs ne drusciņas naida, nedz skaudības? Vai mūsu tautā nav vairs mantas un baudkārības? Vai pie mums neviens otru neizmanto, neapmelo? Vai pie mums neviens neceļ otram ļaunu slavu? Vai pie mums Dieva vārdu tur par gaismu uz visiem ceļiem un par kāju spīdekli? Vai pie mums, arī pie tiem, kas sevi sauc par kristiešiem, Dieva nams nav pavisam aizmirsta, reti apmeklēta vieta, retāk apmeklēta nekā kino? Vai mūsu acs nav lepna, mūsu mēle viltīga, mūsu roka kūtra labu darīt, mūsu kājas žiglas kaitēt līdzcilvēkam, mūsu sirds ļauna? Bet kamēr tādi un tamlīdzīgi ļaunumi mūsu dzīvē sastopami, tikmēr mums ar pravieti jāliecina: „Ak Kungs, mūsu noziegumi pelnījuši, ka Tu mūs pārmācītu!" Jeb vai mēs vainu meklēsim kur citur? Nu mēs to mēdzam darīt. Viens atrod vainu pie valdības un to apsūdz; otrs to atrod pie tautas un viņas vadoņiem; trešais apsūdz baznīcu un viņas kalpus, tie neesot diezgan labi pildījuši savu pienākumu, neesot diezgan sirsnīgi un laikmetīgi runājuši, neesot diezgan noteikti brīdinājuši sargāties no grēka, neesot diezgan mīlestību rādījuši; viņu vārdi neesot saskanējuši ar darbiem un dzīvi; un atkal cits sūdzas par zinātni un viņas pretdievīgo garu un atkal cits meklē vainu inteliģentu aprindu vājā tikumībā vai zemāku šķiru ļaužu nenosvērtībā. Un galu galā pat Dievu dara par visu atbildīgu, kapēc viņš ļaunumu pieļaujot. Tā visur mēs mēdzam aizrādīt uz posta cēloņiem. Bet visi baidās aizrādīt uz īsto cēloni, uz īsto ļaunumu avotu, proti, uz paša grēcīgo sirdi." — Amerikāņu un franču joslas latviešu ev.-lut. mācītāju konferencē, ko prāvests J. Kullītis archibīskapa prof. Dr. theol. T. Grīnberga uzdevumā 7. un 8. martā bija sasaucis Eslingenē, apspriests jautājums par mūsu kaŗavīru garīgo apkopšanu. Atzīts, ka baznīcai jādara viss iespējamais latviešu kaŗavīru labā, kas, savu dzimteni mīlēdami, nonākuši smagā stāvoklī. Jāpanāk visā kultūrālā pasaulē atzītas tiesības šiem mūsu tautiešiem un lai viņi garīgo aprūpi saņemtu savā tēvu valodā. Baznīcas virsvalde šim nolūkam jau ziedojusi 300 eksemplāru ilustrētā Jāņa evaņģelija. Pēc archibīskapa ierosinājuma, ciešanu laikā nolemts rīkot kopēju aizlūgšanu nedēļu, aizlūdzot par mūsu tēvuzemi un tautas ciešanām („Latviešu Ziņas" Eslingenā). — „Čerčila" nometni Lērtē, kur dzīvo vairāk par 1000 baltu, inspicēja angļu ģen. Maršals. Viņš apskatīja latviešu un lietuviešu bērnu dārzus un skolas, virtuvi, slimnīcu, baznīcu un dzīvojamās barakas. Uzklausījis paskaidrojumus, ka ar nometnes pāriešanu UNRRA's aprūpē dzīves apstākļi uzlabojušies, viņš piezīmēja, ka nākotnē šajā ziņā vēl daudz kas klūšot labāks. Nometnes iedzīvotājiem ģenerālis norādīja audzēt dārzeņus uztura papildināšanai un izdailot nometnes apkārtni ar puku dēstījumiem un zālājiem. („Latvija" Lērtē). — Altgarges latviešu nometnē no 3.—10. martam notika kultūras nedēļa. No tās sarīkojumiem minami rakstnieku rīts, gleznu izstāde, 3 teatŗa izrādes, Kalpaka piemiņas akts, koŗa koncerts un bērnu un jaunatnes rīts. Nometnē sekmīgi darbojas dažādas darbnīcas — kurpnieku, galdnieku, drēbnieku, kalēju un pulksteņtaisītāju. Mežstrādnieku grupa līdz šim jau izstrādājusi 15.000 mēra vienību (Gotfrīds Liepiņš). — Baltmeistara Osvalda Lēmaņa uzdevumā Oto Krolls (Hochfeldstr. 54, Bl. 29, Tr. 7, W. 3, Augsburg, Bayern, 13b) lūdz Latvijas Nacionālās operas baleta dalībniekus steidzīgi paziņot savas adreses, pieminot arī, vai ir kostīmi un kādi. — Mērbekas latviešu nometnē lauksaimniecības zinātņu iegūšanai un padziļināšanai organizē lauksaimniecības biedrību. Tā pulcinās ap sevi visus, kas domā strādāt lauksaimniecībā, arī jaunatni. Rīkos dažādus kursus, priekšlasījumus un ekskursijas. Visdrīzākā laikā sāksies putnkopības kursi. Ar vācu lauksaimniecības vadību panākta vienošanās, ka kursantiem ļaus iepazīties ar apkārtējām cālu perinātavām un izlases vistu audzētavām. Ja mērbekiešiem pieškirs ģimenes dārziņus, tad rīkos arī agro dārzeņu audzēšanas kursus. Biedrības pagaidu vadību uzņēmies Jelgavas lauksaimniecības akadēmijas rektors prof. M. Eglītis (Agr. N. Dzelzgalvis). — Latviešu nometnē Braunšveigā atrodas 16 kaŗa invalidu. Ar komitejas un nometnes komandanta atbalstu tos aprūpē dāmu komiteja. Izsniegta vella, vilnas puloveri, zekes un pa daļai arī citi apģērbu gabali. Kalpaka piemiņas dienā invalidiem izdalīja SK pārtikas sainīšus. — Nesen nometnē ar savām īpatnējām tautas dejām viesojās skotu kaŗaviri. Viņu sniegums dūdinieku pavadībā bija loti labs un mūsu tautieši varēja apbrīnot dejotāju kāju veiklību („Auseklis" Braunšveigā). — „Tass" ziņo no Kopenhagenas, ka Dānijā, Faxe Ladeplads, trijās viesnīcās novietoto 700 latviešu bēgļu vidū atrodoties arī tādi latvieši, kas vācu okupācijas laikā kalpojuši Hitlera vienībās. Labojot kādas šīs viesnīcas kanālizāciju, dārzā atrastas „SS" uniformas, vācu zīmotnes un dokumenti, kurus tur aprakuši bēgli. Atrasts arī koferis ar vācu ordeņiem. Šie atklājumi radījuši lielu uztraukumu visā apkārtnē, kur bēgļiem ir kustības brīvība. Bēgli atrodoties Dānijas Sarkanā krusta pārziņā. — Stokholmā prinča Eižena protektorātā atklāta latviešu-igauņu gleznu izstāde. Latvieši izstādījuši 155 eļļas gleznas un 97 akvarelus. Izstādē ar dažiem darbiem pārstāvēti arī mūsu vecmeistari Rozentāls un Purvītis. Jaunus darbus izstādījuši N. Struņķis, M. Indusa-Muceniece, J. Induss, R. Kalniņš un skulptors A. Strauss. — No Zviedrijas latviešu palīdzības komitejas priekšsēža amata atteicies profesors Bokalders. No komitejas izstājies arī inž. A. Bulle. — Vinē miris pazīstamais Rīgas sēklu und medicīnisko instrumentu firmas „Rudzītis un Fogels" līdzīpašnieks Teodors Fogels („Latviešu Balss Austrijā" Glāzenbachā). — Augšpfalcā Nābes upes ielejā Veidenas apkārtnē dzīvo ap 600 latviešu. Apmēram trešā daļa no tiem mīt pašā pilsētā privātdzīvokļos, pārējie pilsētas tuvumā Hammervegā un daži desmiti arī Meierhofā. Visi atrodas UNRRA's apgādē. Sadalītās saimniecības dēļ visiem Veidenas latviešiem kopīgi pasākumi grūti iespējami un pašreiz par lielāko centru izveidojusies baltu nometne Hammervegā. Veidenas latviešu tautskolā darbojas visas 7 klases, bet ģimnazijā pirmās 3 klases. Noorganizēti būvamatnieku, autovaditāju un angļu valodas kursi. Notikuši vairāki priekšlasījumi, bet tuvākā nākotnē paredzama daiļamatniecības un tautisko piemiņas lietu skate. Saimnieciskā un sabiedriskā dzīve norit ciešā saskaņā ar UNRRA's vadību (Inž. J. Kalniņš).

Mirdza Čuibe

Cerību pils

Baigi dzelmīgā naktī
Ienirstu viena ar sapņiem.
Tumsa man skalojas pāri,
Klusums stindzinot apņem.

Grimušā cerību pils,
Vai tu vēl pacelsies godā?
Šaubas kā spīdīgi zalkši
Jau tavās pavilās lodā.

Spožās un dzīvīgās krāsas
Balina ūdens un tērē.
Uz taviem zeltītiem jumtiem
Smiltis jau pamazām sērē.

Nē, nē, vēl nāks tava diena!
Krājas kaut dūņas un zaro
Lipīgas zāles ap tevi, —
Torņi vēl ķēniški staro.

Grimušā cerību pils,
Raudzīties tavos logos,
Naktī kā ezerā dziļā
Drebošu elpu es zogos.

Ingrida Viksna

Viesis

(Beigas)

„Neraudi," viņš bikli pacēla roku un uz mirkli pieskārās meitenes matiem. „Neraudi, tas jau nebija tik ļauni, es apraku savu draugu. Bet savu māti es neesmu apracis. Man nebija jau ko rakt. Es nedrīkstēju pagrābt pat sauju pelnu no savas mājas gruvešiem. Bet tas varbūt ir skaisti, klūt par uguni un dūmiem. Dūmi pacelas augstu un pazūd mākoņos."

Tad viņš atkal apsēdās pie loga un vēroja ceļu. Viņš raudzījās turp tik neatlaidīgi un ar tādām ilgām, it kā tur vajadzētu nākt viņa līgavai. Bet ceļš daudzas dienas bija tukšs, tikai reiz vēlā vakara stundā kāds dauzīja pie loga. Pakēris savu mūka mēteli un uzsviedis to pleciem, mežnieks vaikli kā kaķis vienā mirklī pazuda blakā pie griestiem, paspēdams vēl pamest draudīgu acu skatu vecim. Tas drebošiem pirkstiem atšāva durvis, bet meitene paslēpās gala kambarī.

Zemajā virtuvē kā veci viesi ienāca septiņi pelēki stāvi un lika vecim padot vakariņas. Viņu apģērbs bija tik pat dīvaini raibs un savārstīts kā jaunajam mūkam, bet bārdainās sejās zibēja mežonīgas acis, un aiz jostas pa kērienam bija sabāztas rokas granātas. Atslējuši šautenes sev blakus, viņi ātri ierija veča uzlikto ēsmu un tad viens no viņiem, kas runāja lauzītu latviešu mēli, teica:

„Mums vajaga šonakt tavu kēvi un ratus. Par to tu kā parasts dabūsi kādu kuli. Zirgu tu šoreiz tik ātri neredzēsi, mēs dosimies labu gabalu projām. Rīt te var sākties liels tracis. Mums ienākušas ziņas, ka vācieši tīrīšot mežu. Tu pievāc labāk tās grabažas," runātājs pamāja uz kaktu, „citādi tevi tūlīt saņems aiz dziesmas."

Vecais tupēja sarāvies uz sola un viņa sasarkušās acis izbailēs mirkšķinājās kā putnam.

„Kāda balliņa gaļas derētu. Viss cauri. Jūsējie jau man traki daudz apēd."

„Turi muti, gan dabūsi," atrūca otrs. „Tagad nav īstais laiks runāt par tādiem niekiem. Mums jāsteidzas."

Brīdi vēl savā starpā apspriedušies, vīri piecēlās un sāka rosities uz iešanu.

„Dod staļļa atslēgu," uzsauca pirmītējais runātājs. „Jeb tu pats nāksi pēc zirga?"

„Nēē," klabināja zobus vecis un sniedzās pie vadža. „Tikai atvediet atpakaļ to zirgu..." viņš bailīgi piemetināja, kaulainos pirkstos trīcinādams slēdzeni.

„Hē, gan jau," plati jesmējās bandīts, atņirgdams retus, dzeltenīgus zobus. „Mums šovakar jāvizina dāma," un viņš pagrieza savu it kā smaidā saviebto seju pret kādu no savējiem, un puisis caur lūkas šķirbām redzēja, ka galda galā sēdošā bandīta mēteļa slēpa sievieti, kaut arī tās seja bija vēl rupjāka nekā vīriem. Starp viņas biezajām uzacīm un matiem iezīmējās tik šaura pieres svītra, ka tā gandrīz pazuda zem pinkām, kas līda ārā no naģenes, bet rokas, kas spēlējās ap mašīnpistoli, bija rupjas un platas kā lāpstas.

„Nav mūs te kāds tramdījis un prašņājis tevi? Varbūt kāds vazaņkis ielīdis?" taisoties uz iešanu, vēl noprasīja dzeltenzobis.

„Nē, nē, neviens pats nav bijis," steidzās atbildēt vecis, berzēdamies uz soliņa. „Neviens pats."

„Nu tu man skaties... Bet tagad gan gaidi viesus," viņš ļauni ņirgājās. „Rīt pat būs klāt kā likts."

Pelēkie izgāja pagalmā un brīdi vēl tur kavējās, jūgdami zirgu. Tad dzirdēja nočirkstam ragavu slieces un vecis grūti nopūtās. Pēc maza brīža lūkā parādījās arī melnais mūka mēteļa. Norausies lejā, puisis bija kļuvis vēl domīgāks un klusāks nekā iepriekš. Viņš rūpīgi pārbaudīja savu pistoli un rūca pie sevis:

„Salašņas tādi. Nebūtu man citas lietas priekšā, — ek, kā tie pajuktu. Un tā vecene pati pirmā. Bet tu, veci," viņš pievērsās būdas saimniekam, „tev jau nu arī lode ir vēl par labu. Pīties te ar tādiem. Būtu man vairāk laika... Bet gan jau tevi kāds pievāks manā vietā..."

Vecis smagi sēca. „Ko lai es te iesāku meža vidū? Nāk te visādi kungi, viss mežs pilns. Un katrs solās mani kārt. Nez' vēl, kas tu pats tāds esi, un kā tev klātos, ja kāds dabūtu tevi ciet. Liekas gan, ka tevi šautu visi..."

Viesis pasmaidīja. „Visi nu tīri nē — bet šā vai tā — es tomēr pasteigšos pirmais. Un pēc tam man viss ir vienalga."

Brīdi vecis klusēja, bet tad negaidot ieprasījās:

„Kādēļ tu īsti te niksti? Un taisni pie manis, manā būdā?"

„Man te ir norunāta satikšanās..." puisis savādi smaidīja un šūpoja plaukstā savu pistoli. „Un kā liekas, tā stunda ir tuvu. Ja tavā sētā iejāj žandarmi un ja starp tiem ir puisis ar sarkanu matu cekulu un rētu pār kreiso vaigu, tad — nu, tad tu ko piedzīvosi."

„Ja jau tevi te atradīs, tad gan mani ņems ciet," bezcerīgi norūca vecis. „Bet es jau nevaru tevi aizdzīt."

Jaunais mūks iesmējās un saglauda savus gaŗos, dzeltenos matus.

„Vai tu domā, ka tā būtu liela nelaime? Tu jau sen to esi pelnījis. Tādēļ jau es izvēlējos tieši tavu būdu par savu satikšanās vietu. Tikai meitenes man ir žēl..."

Tai naktī puisis neizgērbās. Palicis šauteni pagalvī un pistoli pa rokai, viņš atkrita visā savā gaŗā, melnā mēteļi uz mūrīša, bet jau ar mazu gaismiņu viņš atkal bija augšā un vēroja ceļu. Pagāja pāris mierīgas stundas, un puiša vaigs sāka jau sadrūmt, bet tad kaut kur meža atskanēja tāli šāvieni. „Sākas..." puisis nomurmināja un sajoza ciešāk grožus sev ap vidu. Līdz pusdienai neviens nebija mānāms. Bet tad mežmalā parādījās pulciņš vīru un pāris jātnieki. Jaunā mūka zilās platās acis savilkās šauras un tēraudainas kā dunča mugura, lai saskatītu vīru vaibstus, un mute kļuva ļauna un cieta.

Vīri mežmalā sadalījās, viens pulciņš aizsoļoja pretējā virzienā, bet divi, jātnieka pavadībā, tuvojās būdai. Jau pa gabalu pāri to krūtīm varēja saskatīt žandarmu robainās važas, bet kad tie pienāca tuvāk, jātniekam uz vaiga skaidri rēgojās plata rapiera rēta.

„Mana stunda ir klāt..." nomurmināja puisis, divi lēcienos pārskrēja pagalmu un pazuda malkas šķūnītī. Noglabājis šauteni, viņš paslēpa pistoli sava platā mēteļa krokās un mierīgi sāka cirst malku.

Vācieši ienāca pagalmā, izstaigāja būdu, izprašņāja veci un meiteni un tuvojās šķūnītim.

„Kas tu tāds esi?" viens no žandarmiem uzkliedza puisim un tūlīt apkārt sanāca arī pārējie. „Uzrādi dokumentus!"

Mierīgi nolicis cirvi, puisis noslaucīja mētela stūrī rokas, zemu paklanījās un iznāca savā gaŗajā mūka tērpā sētsvidū. Viņa sejā bija gaišs un apskaidrots smaids, un viņš kustējās tik rāmi un cienīgi, ka vāciešiem pat prātā nenāca likt tam pacelt rokas, bet viens pat nevarēja novaldīt smieklus, vērojot savādo, pazemo gaŗmati.

Pievirzījies gluži tuvu rētainajam virsniekam, puisis, vēl aizvien dīvaini smaidīdams, pieliecās tam pavisam klāt un čukstēja:

„Vai jūs atceraties Silarāju mājas?"

Virsnieks brīdi samulsa un lāga nesaprata. „Pie velna, tas gaŗsvārcis runā vāciski! Ko tu tur teici, puisi?"

Jaunā mūka seja pēkšņi kļuva drūma. „Starp tām septiņām mājām, kuŗas tu liki nodedzināt līdz ar sievām, bērniem, večiem un lopiem, jo tur atraduši patvērumu latviešu vīri, bija arī manas tēva mājas. Un tur sadega mana māte..."

Rēta virsnieka vaigā pēkšņi kļuva zila un viņš kēra sev pie sāņiem, kur karājās pistole. Bet jaunais mūks bija ātrāks. Atskanēja spalgs šāviens, un virsnieks nogāzās kā maiss blakus savam zirgam. Tas metās uz priekšu, nokļūdams starp pārējiem žandarmiem un puisi, un to lodes kēra tikai zirga sānus. Bet melnsvārcis bija jau apgriezies un vēl paspēja divas reizes izšaut. Viens no žandarmiem salima, bet otrs aizlēca aiz būdas stūŗa un no turienes trīs lodes izurba jaunekļa augumu.

Viņš palika gulot pagalma vidū kā pārguris svētceļnieks savā dīvainajā mūka tērpā, bet viņa plaši atvērtās bērna acis mierīgi raudzījās debesīs.

ASV var slēgt DP nometnes augustā, saka Berness

„AP" 16. martā ziņo no Vašingtonas, ka ārlietu ministrs Džemss Berness šodien paziņojis, ka Savienotās Valstis apsvērot pārvietoto personu nometņu slēgšanu ASV okupācijas joslās Vācijā un Austrijā augusta mēnesī. Viņš pasvītrojis, ka nometņu slēgšana neiespaidošot pārvietotās personas, kas skaitās, vajāto" katēgorijā, un ka neesot nodoma piespiest jebkuru personu atgriezties savā zeme pret šīs personas gribu. Berness sacīja, ka valdība būtu laimīga, ja UNRRA vai kāda cita starptautiska organizācija varētu pārņemt jebkuras no nometnēm, kas varētu būt nepieciešamas „vajāto personu" uzturēšanai.

The Stars and Stripes

UNO un bēgļu problēma

„DANA" 17. martā ziņo no Londonas, ka, pēc „BBC" informācijas, bēgļu un pārvietoto personu problēmu no jauna iztirzās UNO Sociālās un Ekonomiskās padomes īpaša komiteja, kas 8. aprilī sanāks Londonā. Tās galvenais uzdevums būšot uzmudināt pārvietotās personas braukšanai uz viņu dzimteni un sniegt tām šajā ziņā palīdzību. Padomes sekretariāta paskaidrojumā sacīts: „Komiteja vispārīgi ieskata, ka bēgli vai pārvietotās personas nav jāpiespiež atgriezties viņu dzimtenē, bet kaŗa noziedznieku un nodevēju izdošanu un sodīšanu nekādā veidā nedrīkst aizkavēt."

„S. L."

Padomju valdības pārveidošana

Reutera aģentūra 17. martā sniedz Maskavas radiofona informāciju: ģenerālisima Staļina vadītā padomju valdība pieteikusi Augstākās padomes un Tautību padomes kopsapulces prezidentam savu atkāpšanos. Augstākās padomes sanāksmē ģenerālisimu Staļinu vienbalsīgi no jauna ievēlēja par ministru padomes šefu un uzdeva viņam jaunas valdības sastādīšanu. Ar citu Augstākās padomes lēmumu paredzēts pārdēvēt tautas komisārus par „ministriem" un tautas komisāru padomi par „Padomju Savienības ministru padomi" („S. L."). — Grieku parlamenta vēlēšanas „draud klūt par nacionālu traģēdiju šīs zemes tautai," pareģo padomju žurnāls „New Times." Maskavas radiofons, citēdams šī žurnāla rakstu, ziņo: „Angļu apbruņotās monarchistu-fašistu bandas, izmantojot angļu atrašanos Griekijā, sagrābušas savās rokās noteikšanu par valsts aparātu un radījušas nepiedzīvotas nelikumības un terrora režīmu." — Pārvietoto personu apgādes problēma Austrijā, kas patlaban ir armijas uzdevums, drīzumā pāries UNRRA's ziņā. DP nometnes Austrijā pašreiz pārvalda UNRRA, bet pārtika un cita apgāde ir armijas atbildībā. Pirms Sabiedroto kontroles padome apgādes problēmu nodod UNRRA'i, šī organizācija enerģiski pūlas panākt pārvietoto personu lielākās daļas atgriešanos viņu zemēs. Pēc UNRRA's datiem, DP iedalāmi trijās šķirās: personas, kas vainojamas kaŗa noziegumos, bet kuŗas vēl nav politiski pārbaudītas; personas, kas godīgi nostājas pret tagadējo politisko iekārtu viņu dzimtenē, un personas, kuŗu morāli salauzusi nacistu apiešanās un kas vēl nav atguvušas pietiekamu drosmi, lai pašas mēģinātu atgriezties. Kaŗa noziedzniekus pastāvīgi pārbauda armijas iestādes, paskaidroja UNRRA's pārstāvji, un tās drīz būs vai nu cietumā vai arī repatriētas uz savām zemēm tiesāšanai. Otras šķiras personas, proti tās, kas meklē „patvērumu" no vajāšanām viņu pašu zemē, paliks kā „bezpavalstnieki" līdz kamēr 4 valstu konferences precīzēs tagadējo nostāju. Trešo katēgoriju, kuŗā ietilpst pārvietoto personu vairums, mudina atgriezties viņu mājās. — Bavārijas pilsētas Dinkelsbīles 20.000 iedzīvotāju 18. martā gaidīja pasaules galu, ziņo Londonas „Sunday Express". Pilsētu pārņēma baumas, ka Saturns izrāvies no savas orbitas un traucoties pret zemi. Amerikāņu militārās iestādes mēģina noskaidrot baumas pirmavotu. — ASV senāta līderi 18. martā Vašingtonā apsveica ārlietu ministra Džemsa Bernesa sestdien Nujorkā teikto runu par tādu, kas izteic „veselīgu" amerikāņu doktrīnu, un līdz ar viņu aicināja Savienotās Valstis raudzīties uz Vienotām Nācijām kā uz celu, kas ved pie paliekoša miera. Viņi akceptēja ārlietu ministra paziņojumu, ka Amerikai nav nodoma slēgt separātu aliansi vai nu ar Lielbritāniju vai ar Padomju Savienību. Dažās kongresa aprindās tomēr ir zināma neapmierinātība ar ziņām, ka Krievija brīdinājusi Irānu nenākt ar savu lietu pie Drošības padomes, kas 25. martā sanāks Nujorkā. — Polijas un Dienvidslavijas pieaugošo sadarbību 17. martā Varšavā apliecināja svinības par godu dienvidslavu maršalam Tito. Viņa priekšā soļoja tūkstoši kaŗavīru ar pilnu apbruņojumu, kas piedalījās Polijas lielākajā militārajā parāde pēc kaŗa. Ielas bija greznotas sarkaniem un Polijas karogiem. — Hermanis Gērings 18. martā starptautiskam militāram tribunālam Nirnbergā spītīgi liecināja, ka viņš nekad nav bijis neuzticīgs Ādolfam Hitleram un, ja to noslepkavotu, viņš būtu uzņēmies Vācijas vadību un turpinājis kaŗu līdz pēdējam. Viņš izteica nožēlu, ka Vācijai bijis par maz „V" bumbu.

The Stars and Stripes

Padomija pieprasa naftu pirms Irānas atstāšanas

Spēcīgas angļu vienības Vidējos austrumos, bet tikai daži tūkstoši amerikāņu

Autoritātīvas ārlietu ministrijas aprindas Vašingtonā 18. martā apstiprināja ziņas, ka Padomju Savienība atbildējusi uz Irānas prasību evakuēt krievu kaŗaspēku ar pretprasību pēc Irānas naftas koncesijām. Pašā Irānā rēkinās ar bolševistiski noskaņotās Tudehas partijas „coup d' etat", jo šī partija nesen sastādīja autonomu valdību Irānas Azerbeidžanas provincē. „AP" ziņo no Instanbulas, ka Turcijā valda miers, lai gan nemitas ziņas, ka krievu pastiprinājumi virzās uz Turcijas-Irānas robežu un ka Bulgarija paredzējusi slēgt robežu ar Turciju.

„AP" 15. martā ziņo no Kairas, ka jaunas krievu kaŗaspēka kustības Irānā notiek tanī laikā, kad ASV spēki Vidējos austrumos sarukuši uz dažiem tūkstošiem, bet angļiem šinī pasaules daļā aizvien vēl ir pietiekami armijas un aviācijas spēki. Kā amerikāņu, tā arī angļu kaŗaspēks atvilkts no Irānas, caur kuŗu šīs nācijas kaŗa laikā apgādāja Padomju Savienību. Pēc angļu-irakiešu 1930. g. līguma, Lielbritānijai aizvien vēl ir aviācijas bazes Irakā rietumos no Eifratas upes, no kuŗām dažu minūšu lidojumā sasniedzami Irakas naftas lauki.

The Stars and Stripes

Iecelošana Brazilijā . . .

(Turpinājums no 1. lappuses)

strukcijas tā iedzīvināšanai, un tāpēc vēl līdz šim brīžam imigrācijas un kolonizācijas lietās valda pilnīgs klusums. Jaunā Italijas valdība par savu pilsoņu emigrāciju uz šejieni aptaujājās tīri vai ar pārmetumiem saistītā veidā, bet ir atstāta bez labvēlīgas vai atbilstošas atbildes. Cik es pats esmu spējis informēties, tad galvenais iemesls visai šai vilcināšanai ir pastāvīgās politiskās pārmaiņas.

Visu minēto vērojot, gribu pasvītrot, ka pie mums klīstošās valodas, kas mēģina apgalvot, ka pašreiz palīdzība latviešiem Eiropā nebūtu sūtāma, tādēļ ka tā būšot nepieciešama tad, kad tie iecelošot še, ir galīgi aplama un necilvēcīga. Var arī vispār gadīties, ka, ja Brazilija negrozīs savu birokratisko nostāju imigrācijas lietā, mūsu tautiešu, kas šodien būtu gatavi doties uz šejieni, celos uz Kanādu, Čīli, Boliviju, Kolumbiju, Arģentīnu vai citu kādu zemi, kas vēlēsies uzņemt emigrantus no Eiropas.

Tā Čīles Noriño techniskā departamenta šefs Roberto Kardēna raksta, ka Čīles valdība nodibinājusi „La Caja de Colonizacion" — kolonizācijas kasi — ar nolūku, cik vien iespējams, nometināt pretendentus uz laukiem, dodot tiem visu nepieciešamo dzīves uzsākšanai. Tur jau nodibināta Salamankas kolonija, kuŗā tagad esot ap 1000 saimniecību, kas visas ieguvušas savu patstāvību, palīdzot minētajai kasei. Kolumbija, kas sevišķu vērību veltī maziem kafijas kopējiem, katram zemkopim-iesācējam izmaksā dažādus aizdevumus ar 10, 20 un pat 30 gadu ilgiem atmaksas termiņiem. Bolivija ir ieinteresēta kolonizēt savu Santa Kruzas apgabalu, kas esot sevišķi noderīgs zemkopībai, kaut gan vēl pagaidām pilnīgi nekultivēts. Tuvākā nākotnē tur uzbūvēšot divus dzelzceļus, vienu nākšot no Arģentīnas, bet otrs no Brazilijas. Tur ierīkojot arī modernu autoceļu. Nopietna interese par imigrantiem vērojama arī Kanādā un Arģentīnā.

Man kāds rakstīja, ka Dānijā esot „zināms", pēc kāda latviešu žurnāla „informācijas", kas iznākot Zviedrijā, ka Brazilijas valdība iecelotājiem dodot zemi par velti autoceļa malā. Uz to biju spiests atbildēt, ka tā tas nav, jo šādu zemi var dabūt tikai brazilieši, un pat tie pēc šīs „dāvanas" netiecas. Es domāju, ka tā jau būtu liela laipnība, ja valdība zemi iecelotājiem pārdotu, noteicot 10 vai 20 gadu ilgu nomaksas termiņu, tāda „autoceļa" malā, pa kuŗu bez liekām galvas sāpēm varētu izbraukt ar vienkāršu lauku pajūgu.

Ir tiesa, mums būtu ļoti pa prātam, ja varētum uzņemt savus radus, ticības biedrus un paziņas mūsu pajumtēs, varbūt pret atlīdzību nokalpinot viņus mūsu zemkopības un citos uzņēmumos vismaz tikām, kamēr viņi aprastu ar klimatu, iemācītos portugaliešu valodu u. t. t. Bēt, kā jau minēju sākumā, viņi mūsu pajumtēs nonāks. Vismaz 4 pirmos gadus viņiem būs jālej sviedri kafijas fazēnu darbā. Savādāk varētu klūties tiem, kuŗus še organizēti atgādātu kāda kolonizācijas sabiedrība. Tiem mēs tad varētum nākt pretim vispirms ar padomu. Maz, šķiet, būs tādu, kas imigrēs kā techniski spēki manufaktūras vai citās rūpniecības nozarēs. Tiem varēsim pakalpot par tik, cik lieli mēs šais nozarēs esam, aicinot tos sev par palīgiem, tikai jāatzīstas, ka apmēram 99 proc. no mums ir vai nu zemkopji vai citu kalpi bez iespējām radīt ietekmīgāku stāvokli, kas varētu nākt mūsu tautiešiem — pretendentiem uz Braziliju kaut kā par labu.

Velti ir sapņi par tvaikoņu sūtīšanu uz Eiropu, kas atvestu mūsējos šurp. Kuģu trūkums ir sevišķi liels. Pēc sabiedroto aplēsumiem, paiešot vismaz 2 gadi, kamēr tie nogādās savus kaŗavīrus katru savā dzimtenē. Ievērojot šo faktu, var izprast, kāpēc mūsu imigrācijas ierēdņi vēl nav rūpējušies par savu aizņemto imigrantu namu atbrīvošanu, un, piemēram, San Paulā to vēl vienmēr aizņem aviācijas skola.

1941. gadā San Paulā, pie Brazilijas Sarkanā krusta Brazilijas latviešu nodibinātā „Sub-comité de secorros as vitimas du guerra na Lettonia — São Paulo" (apakškomiteja Latvijas kaŗa upuriem) īsi priekš 1945. g. Ziemsvētkiem nosūtīja ar Latvijas sūtņa Londonā K. Zariņa vidutājību Latvijas Sarkanajam krustam 4 kastes ar drēbēm un velu. Tā bija mūsu pirmā ārtava postā nokļuvušajiem tautiešiem Eiropā.

San Paulā, 1946. g. janvāŗa vid.

Mūsu liktenis . . .

(Turpinājums no 1. lappuses)

izbeigšanu šī gada beigās, Vienotām Nācijām jau laikus jādomā, kā sagādāt Eiropai pārtiku. Vispasaules baznīcu savienība grib darīt visu iespējamo, lai sniegtu materiālu un garīgu palīdzību cietušajām tautām Eiropā un Āzijā. — Sabiedroto valdībām un Vienoto Nāciju organizācijai jānodrošina aizsardzība un patvērums visiem politiskiem bēgļiem, lai tos pret pašu gribu nerepatriētu. Iedzīvotaju pārvietošanā stingri jāievēro Potsdamas konferences nolēmumi.

Konferences beigās Vispasaules baznīcu savienība publicēja uzsaukumu, kuŗā norādīts, ka cilvēku cerības par labāku pasauli nav piepildījušās. Miljoni cilvēku šobrīd padoti nepanesamām ciešanām. Tautas nav spējušas atrisināt starptautiskās problēmas. Smaga nasta nospiež cilvēci. Laika ir maz. Cilvēka uzvara pār atomu, atraisot tā enerģiju, apdraud pašu cilvēku. Ja cilvēku pasaules uzskats nemainīsies, civilizācijai draud briesmas aiziet bojā. Neīsts miers nav daudz labāks par kaŗu, bet miers nevar būt pastāvīgs, ja tas nav dibināts uz īstu, garīgu pamata. Konferences dalībnieki tāpēc aicina visas tautas kopīgi pūlēties, lai pasaulē valdītu taisnība un cilvēcība. Cenšanās atriebties saviem bijušiem ienaidniekiem, pielietojot masveidīgu izsūtīšanu vai citus tamlīdzīgus paņēmienus, var novest pie jauna posta. Katrai tautai Dievs ir ierādījis savu vietu mūžības plānā un nevienu tautu nevar piepildīt savu uzdevumu, ja tā negrib sadarboties ar citām tautām. Tautu savstarpējās attiecības no jauna jānostiprina. Konference tāpēc lūdz pasaules piecu lielvalstu valdības apvienot visus spēkus, lai nodibinātu taisnību, lai novērstu postu un trūkumu un tautas patiešām varētu baudīt brīvību.

Šai laikā sevišķs uzdevums uzticēts tieši baznīcai, jo tikai baznīca var palīdzēt tautām izvēlēties dzīvības ceļu. Konference tāpēc aicina visas kristīgās baznīcas palīdzēt tiem, kas cieš trūkumu un sāpes. Mums jāveido tāda pasaule, kur būtu ievērotas un pasargātas cilvēku tiesības. Baznīcai jāiet palīgā novērst lielo postu pasaulē un jākāpina palīdzība posta piemeklētām zemēm.

Latviešu izcelošana uz Kanādu?

Pēc konferences man bija izdevība satikties ar ievērojamākiem Amerikas Savienoto Valstu, Kanādas, Zviedrijas utt. baznīcas pārstāvjiem. Ar lielu interesi viņi uzklausīja manu stāstu par latviešu stāvokli Vācijā, par mūsu vajadzībām un nākotnes nezināmām izredzēm. Viņi solīja darīt visu, lai sniegtu mums garīgu un materiālu palīdzību. Tādā gadījumā, ja latviešiem nebūtu iespējams atgriezties savā dzimtenē, par piemērotāko zemi, kur mes varētu apmesties, minēja Kanādu. Tur latviešiem būtu visvieglāk atrast nodarbošanos, tikai iecelošanas atlaujas dabūt patlaban esot ļoti grūti.

Domāju, ka nebūtu slikti, ja mēs jau pie laika nopietni apsvērtu izcelošanas jautājumu. Ja mūsu pārstāvji šai jautājumā būs tikpat pasīvi kā līdz šim, tad var notikt, ka liela daļa mūsu tautiešu palikts likteņa ziņā. Bez tam, ja gribam panākt visu latviešu izcelošanu uz vienu vietu, tad tas prasa laiku un sagatavošanos. Jāiegaumē, ka mūsu skaits nav mazs, un es šaubos vai tik viegli atradīsim atvērtas durvis. Nezin, vai atradīsies tāda zeme, kas būs ar mieru uzņemt mūs savā vidū kā atsevišķu nacionālu vienību. Tieši šai ziņā Vispasaules baznīcu savienība varētu mums daudz palīdzēt, sevišķi tad, kad pietrūks UNRRA's palīdzības.

Ļoti interesanta bija saruna ar Zviedrijas ev.-lut. baznīcas archibīskapu Eidemu. Zviedrija devusi patvērumu vairāk kā 5.000 mūsu tautiešu. Augstais baznīcas virsgans izteica nožēlu, ka viņiem nebijis iespējams aizkavēt latviešu kaŗavīru izdošanu Padomju Savienībai. Arī paši latvieši tur bijuši vainīgi, sniegdami nepatiesas ziņas. „Kas attiecas uz latviešu bēgļu nākotnes izredzēm Zviedrijā, tad tās lielā mērā atkarīgas no pašiem bēgļiem," sacīja Zviedrijas archibīskaps. „Cik man zināms, latviešu vidū nav pilnīgas saderības un vienprātības, un tas viņu stāvokli var stipri pasliktināt. Zviedru valdība ir daudz darījusi, lai palīdzētu bēgļiem, atbrīvojot tos no nometnēm, gādājot darbu, sniedzot atbalstu utt., bet tā ir pret bēgļu jebkādu politisko darbību. Mans padoms tāpēc būtu: katram klusībā strādāt savu darbu, kas nāktu par labu pašiem bēgļiem. Pretējā gadījumā jūsu nelabvēļi var izmantot nesaskaņas un panākt visu Baltijas tautu bēgļu izdošanu."

Vai tiešām šai laikā mums nebūtu jānodarbojas ar nopietnākām lietām, lai atgūtu savu valsti, nekā jāstrīdas un jāapkaŗojas? Vismaz tik ilgi, kamēr atrodamies svešumā citām tautām par nastu, būsim atturīgi un iecietīgi un nedosim citiem iemeslu mūs aprunāt. Mūsu stāvoklis jau tā ir grūts, nepadarīsim viņu vēl grūtāku.

Saruna ar sūtni Feldmani

Sarunā ar mūsu sūtni Feldmani piedalījās arī Dr. Rimša. Vispirms pārrunājām mūsu kaŗavīru jautājumu. Sūtnis cer, ka visus mūsu kaŗavīrus drīz atbrīvos. Dažās vietās atbrīvošana jau iesākusies. Esot arī viss darīts, lai iespēju robežās uzlabotu viņu stāvokli.

Par dažos laikrakstos publicēto ziņu, ka mūsu sūtniecība Šveicē slēgta, sūtnis paskaidro, ka faktiski līdz šim nekas necesot grozījies. Iespēju robežās darbu turpina. Sūtnis lūdza teikt tautiešiem, lai pašreizējos apstākļos, kad var izšķirties mūsu tautas liktenis, mēs atturētos no nevajadzīgas spriedelēšanas un kritizēšanas. „Darīsim katrs savu pienākumu, paturot vienmēr prātā sakāmvārdu, ka klusēšana ir zelts," sūtnis pasvītroja. „Mums jābūt pacietīgiem. Tagad nav laika skaļām runām, bet darbam, bet kad būsim atgriezušies dzimtenē, tad arī varēsim vērtēt, cik katrs esam darījuši. Mēs darām iespējamo, lai atgūtu savu valsti. Mēs turpināsim strādāt līdz pēdējai iespējai. Pašlaik arī Šveicē vērojamas lielas pārmaiņas. Tagad arvien vairāk var atrast dzirdīgas ausis arī mūsu liktenim."

Par mūsu stāvokli Vācijā sūtnis aisrādīja, ka nepareizi būtu domāt, ka tikai mums vien iet grūti. Arī citur nav labāk. Piemēram, Anglijā pārtikas stāvoklis tagad ir pat sliktāks nekā kaŗa laikā.

Uz jautājumu par latviešu varbūtēju izcelošanu sūtnis atbildēja: Atsevišķa izcelošana mazās grupās nebūtu vēlama, lai mūsu saskaldītā tauta vēl vairāk netiktu izkaisīta. Ja lielais likteņu Lēmējs būtu nolēmis tā, ka dzimtenē nevaram atgriezties, tad jāizcelo būtu kopīgi. Atsevišķi mēs drīz vien pazudīsim savai tautai.

Sūtnis arī pieminēja, ka no Amerikas saņemti 100.000 dolaru latviešu vajadzībām. Par minēto naudu jau iegādātas drēbes, apavi, zīdaiņu pūriņi u. t. t. Daļa šo mantu jau nosūtīta uz Vāciju, un tautiešiem pašiem jārūpējas, lai tās saņemtū tie, kam mantas patiešām ir vajadzīgas.

Ženevā satiku arī vairākus mūsu tautiešus, kas tur dzīvo jau ilgāku laiku, piemēram, gleznotājs J. Tīdemanis ar sievu, Tautu Savienības darbiniece Tauriņa, Starptautiskā sarkanā krusta darbiniece Apīne u. c. Ženevā ir tikai kādi 10 latvieši, bet visā Šveicē pāris simtu. Dzīve ir ļoti dārga. Viena maltīte maksā 2,5 līdz 10 franku. Daudzas mantas var dabūt bez kartītēm, piemēram, tekstilijas, apavus, gumijas izstrādājumus, benzīnu, kafiju, tēju, augļus, zivis, olas utt., un arī uz citām mantām pamazām atceļ ierobežojumus. Uz kartītēm mēnesī pārdod 200 g sviesta, 7,5 kg maizes, 750 g cukura, 900 g gaļas, 500 g eļļas, 500 g siera, 1 kg makaronu, 200 g šokolādes, 400 g miltu, 500 g auzu pārslu, 500 g grūbu, 11 l piena utt.

Šveice, kas pati no kaŗa nav cietusi, daudz palīdz citām tautām. Katru mēnesi te atved ap 1200 tuberkulozu bērnu, kas Šveicē pavada 10 nedēļu. Pēdējā laikā Šveicē veselojas Austrijas, Holandes un Beļģijas bērni. Kāds Šveices mācītājs man sacīja: „Mēs patiešām esam laimīga tauta, bet daudzi no mums to nemaz neapzinās. Mēs tomēr baidāmies, ka, ja izcelsies jauns pasaules kaŗš, tad arī mūsu zemi tajā ieraus. Jūs esat norūdījušies ciešanās, bet mēs īsti nezinām, ko kaŗš nozīmē, mēs esam palikuši pašpalāvīgi un tāpēc mums draud briesmas. Mēs tomēr apzināmies, ka mūsu pienākums ir citiem palīdzēt, un to mēs labprāt arī darām."

Bernē apmeklēju mūsu ģenerālkonsulu Kļaviņu-Elanski. Par spīti saviem 62 gadiem un vājajai veselībai, viņš ar sirdi un dvēseli nodevies savam darbam. Kad jautāju, kad brauksim mājās, ģenerālkonsuls nopietni atbildēja: „Man liekas, ka tas var notikt arī drīz. Šovasar, katrā ziņā, mūsu liktenis izšķirsies. Tagadējais stāvoklis ļoti līdzīgs 1939. gadam. Tāpēc nezaudēsim ticību, ja arī nāktu vēl grūtākas dienas. Tikai ar neatlaidīgu darbu mēs atgūsim savu valsti un tikai ar savu darbu mēs varam sev palīdzēt. Mums būtu janorobežojas no visiem pašlabumu meklētājiem. Pienāks laiks, kad katram būs jāatbild Latvijai. Mūsu sirdis, domas un darbi lai pieder Latvijai, kas atkal reiz atdzims."

Bāzelē vēl apmeklēju Amerikas vicekonsulu Lēru, kā dzīves biedrene ir mūsu tautiete. Konsuls labi pazīst latviešu tautas vēsturi, ir viens no tiem ārzemju diplomātiem, kas bijis klāt pie Latvijas valsts šūpuļa un personīgi pazīst daudzus mūsu valstsvīrus. Viņa radi šobrīd dzīvo Augsburgā, Hochfeldas nometnē, un Eslingenā. „Esmu pārliecināts, ka Latvija reiz atkal klūs brīva," škiroties saka piedzīvojušais diplomāts.

Pēc nedaudzām stundām atkal esmu Vācijā un pēdējo reizi metu skatu atpakaļ uz zemi, kas patiešām var saukties par laimīgu zemi.

Mācītājs **Rūdolfs Krafts**

No Austrijas visām okupācijas joslām „Latviešu Vēstnesim" pienākošies maksājumi par laikraksta abonēšanu, sludinājumiem u. t. t. ar pasta naudas pārvedumiem un korespondence tagad sūtāmi mūsu ģenerālpārstāvim: Kārlis H. Mednieks, Müllner Hauptstr. 31, Salzburg, Oesterreich.

TUR

Rīgā sākusies propaganda par drupu novākšanu. Pilsētai jāklūstot tīrai un dailai, kāda tā bijusi pirms vācu iebrukšanas. — Milda Brechmane-Štengele, kas kopš padomju okupācijas 1944. g. Rīgā nebija dzirdēta, tagad atkal dzied titullomu „Aidā". — Rīgā un Liepājā izbūvēšot zivju rūpniecības cechus. Utilizācijas cechā ražošot zivju eļļu un zivju miltus. Zvejniecības atjaunošanai saņemšot daļu vācu zvejnieku flotes. — Rīgas prāvā, kurā bija apsūdzēti 7 vācu ģenerāļi par kara noziedzībām Baltijas telpā, tiesas sastāvā bija plkv. Pankratjevs (krievs), plkv. Kire (igaunis) un majors Jakobsons-Andersons (latvietis), bet prokurors bija Zavjalovs. — Rīgas radiofons sagatavojis Glińkas operu „Ivans Susaņins" krievu valodā. Mākslinieciskais vadītājs J. Ivanovs, diriģents D. Kuļkovs, kormeistars T. Kalniņš un S. Krasnopjorovs. Rīgas operas un baleta teātris uzved „Jevgeņiju Oņeginu". N. Vasiļjeva režijā. Diriģents S. Orlanskis, kormeistars R. Vanags, baletmeistars A. Ozoliņš; dzied Vilumanis, Zachodņiks, Daškovs, Blumberga, Jansone, Ulmane, Neimanis, Titovs. — „Izvestija" 1. martā sniedz rakstu par baltu karavīru izdošanu no Zviedrijas. Izrādās, teikts rakstā, ka viss ap baltu izdošanu Padomju Savienībai saceltais tracis nebijis nekas cits kā fašistu propagandas paņēmiens pret PSRS, kas sākts gandrīz pret pašu izdodamo gribu, iebaidot viņus ar briesmīgiem nostāstiem, ka izdotos Padomju Savienībā vai nu tūdaļ nonāvējot vai arī aizsūtot spaidu darbos uz Sibiriju. Cik briesmīgi izdodamie apstrādāti Zviedrijā ar iebaidīšanu, par to tagad rakstot paši karavīri, kas esot ieradušies savā dzimtenē. Cilvēki esot bijuši īstā baiļu psihozē un no bailēm tikuši valā tikai tad, kad atbraukuši mājās, kur ar viņiem apejoties ļoti labi. Starp dzimtenē pārvestajiem minēti Dr. Eichfuss-Atvars, Pāvils Liepaskalns, Pauls Abišs, Ansis Dorfingers, Jēkabs Zīberts, Kārlis Gailītis un Heincs Hegers.

„Izvestija" Maskavā un „Cīņa" Rīgā

FEĻETONS

„Cilvēciņ, no kā tu pārtiec?"

Līdz vakardienai vēl nezināju, ka esmu atpalicis un, kā parasti apbruņojies ar tirgus somām un kociņiem, tipināju uz latviešu veikalu. Pamīcījos tur pa tām rindiņām, pagrūstījos, paklausījos sūdzībās un jaunākās ziņās par nemieriem, par atombumbām un citiem radariem, kamēr kāds ar dūri pa muguru. Skatos, tas jau mūsu Raujkovaris, zēns uz goda, kustīgs un nevis kaut kāds strādājošais! — Ko tu, vecais zirgs, te dari? Dieniško maizīti saņem? Bet no kā tad tu, cilvēciņ, pārtiec? — Un tā vārds pa vārdam, — papļāpājām.

— Un tu, vecais puika, ar šitiem salmiem tiec cauri? Nuja, uzvalciņš jau ar' tev tāds friču ziedots, dzīto personu vajadzībām. Skaties, kāds man!...

Tiešām, Raujkovarim mētelis bija gluži jauns un uzvalks — tīra angļu drēbīte, platmale ieliekta, kurpītes arī elegantas.

— Vajaga tik mācēt pašiverēt un šā tā, — Raujkovaris paskaidroja.

— Sāc ar tiem pašiem produktiņiem. Palaid tos pa kanti. Pagrozies pa biržu, nodibini sakarus, šur tur iesmērē, iepērc kādas bundžiņas, kādas lupatiņas, kemmītes, un laid atkal pa kanti. Ar dzimtenīti arī laba noiešana, aprunājies tikai ar fabrikantiem. Tad laid pa pieci simti litrā, lai kūp. Es gan tagad ar tādiem sīkumiem vairs nekrāmējos. Ko tev vajaga: mēteļus, uzvalkus, kažokus, lapsas, radio? Gribi autiņu — visu vari dabūt!

— Vai tad ciet neņem? — es bailīgi ievaicājos.

— Neesmu jau kerts! Visur sakari vajadzīgi, sakari, bralīt!

— Jūs tur daudz spriežat par darbu, par mājām, — viņš turpināja. — Kas tur par prātu! Tāpat kā visi tie komiteju vīriņi, pārziņi un vadītāji: — manis pēc tos visus var sūtīt pirti kurināt. Vai tu domā, ka Latvijā mums šitā ies? Tur jau drupas vien un akmeņi palikuši. Kas te nekaišļ! Vai atkal Afrikā pie nēģeriem: iemaini kādu krelli pret ziloņkaulu vai zelta stieni... Vai Austrālijā: sit trusīšus un kengurus, ēd tik un guli un pa vidam tiem dumjajiem iedzimtajiem šo to iesmērē, kas pašam neder.

Pašūpojis savu lielo ādas čemodanu un portfeli, Raujkovaris pasmaidīja un izmetās pa durvīm.

Pilnās somas mājās stiepdams, sāku dzirdēto pārdomāt. Varbūt tiešām paspekulēt? Kā jūs domājiet?

V. Grumbulis

SPORTS

Pašreiz ir mežu skrējienu laiks. Lai vieglatlēts, futbolists, peldētājs, riteņbraucējs vai tennisists vasarā gūtu labas sekmes, jau tagad nepieciešami stiprināt sirdi un plaušas — iegūt izturību nākamās sezonas sacensībām. Treneris R. Dekšenieks, kas tagad dzīvo Eslingenā un vienmēr bijis nomodā par latviešu sporta labo slavu, atgādina arī šobrīd neaizmirst mežu skrējienus. Šie skrējieni ir nevien labs līdzeklis treniņiem, bet arī jauks sacensību veids, ar ko parasti ievada vieglatlētikas sezonu. Neko pašreiz nezinām par ievērojamā mežu skrējienu speciālista Vold. Vītola (ASK) likteni, kas ģenerāļa Kurela vienības Kurzemē cīnījās pret vācu okupantiem. — Hamburgā Baltijas universitātē par fiziskās audzināšanas vadītāju saistījies sošošanas pasaules rekordists J. Dāliņš, kas pēdējā laikā dzīvoja Kīlē. No Kīles uz Hamburgu pārgājis arī sporta darbinieks J. Gulbis (VEF). — Pie Vircburgas latviešu tautas augstkolas J. Riņģa vadībā noorganizēti fiziskās audzināšanas kursi. Tie sākās janvārī un turpināsies līdz jūlijam, aptvefot 250 praktiskas un 60 teorētiskas stundas. Pašreiz ir 34 kursanti. Apmācītāju vidū doc. Siliņš, Dr. Spunde, paukošanas meistars Kichno, basketbolists A. Bērziņš, Latvijas meistare slēpošanā J. Kārkliņa u. c. Marta sākumā kursanti 10 dienu bija slēpošanas apmācībās Garmiša-Partenkirchenā. Rīkoti fiziskās audzināšanas kursi arī skautiem. Šos teicamos pasākumus atbalsta UNRRA. — Gēstachtas „Saules" nometnē nodibināta Latviešu sieviešu kristīgā savienība (YWCA). Valdē ievēlētas V. Strauta, N. Reizniece, V. Vētra, Z. Zālīte, M. Goldberga, V. Ošiņa un A. Rozentāle. Noorganizētas sporta un arī dažādas citas sekcijas. — Sporta darbinieks Erasts Ziemelis mums raksta: „Veidenā atklāja DP sporta zāli. UNRRA's 310. vienības dir. S. C. V. Kruikšenks (Cruickshank) uzslavēja DP čaklumu sporta nodarbju noorganizēšanā un zāles izbūvē. Basketbola turnīrā piedalījās Veidenas un Rēgensburgas latviešu un lietuviešu vienības. Uzvarēja Rēgensburgas lietuvieši. Sieviešu sacensībā spēkojās latvietes. Veidenas pilsētā dzīvojošās sportistes (E. Špilberga, S. Dreimane u. c.) pieveica Hammervegas nometnes izlasi 26:4." — UNRRA's galda tennisa turnīrā Eslingenā uzvarēja V. Čika, 2. v. Kuga, 3. Stakle, bet sieviešu sacensībās 1. v. ieguva Mielēna, 2. Jansone, 3. Rupnere. Jauktā divspēlē labākās sekmes guva Jansone un Stakle. Uzvarētāji saņēma UNRRA's balvas. — Pirmsmeža Neinburgas latviešu nometnes galda tennisa turnīrā sieviešu vienspēlē 1. v. izcīnīja ar kreiso roku spēlējošā Valentīna Skrupska, bet vīriešu divspēlē A. Kalniņš un H. Stepanovs. — Blombergas baltu šacha turnīrā uzvarēja latvietis A. Dārznieks. Arnolds Šmits

Sludinājumi

Tuviniekus un paziņas meklē tautieši, kam visiem kopēja adrese — Latvian Camp, Hammerweg, Weiden, Oberpfalz, Bayern (13a):

Ādolfu un Ženiju Eikenus no Birzgales pag. un Augustu un Mariju Zariņus no Gulbenes stac. — Nellija Krēmera; 25. 21. 3. dz. Dzidru un 30. 30. 11. dz. Jāni Markitantus — Irma Markitanta; 11. g. apr. dz. Mikeli Vecbaštiku no Liepājas — Hermanis Kārkliņš; Edvardu Bērziņu no Vaiņodes pag. — Ansis Jankaitis; 12. g. aug. dz. brāli Jāni Vēveri — Alberts Vēveris no Dzērbenes; 23. 24. 8. dz. Jāni Ausmani no Grenču pag. — tēvs Augusts Ausmanis; brāli Nikolaju Juskēvicu no Rīgas, Adeili Jevtevjevu no Liepājas un Vili Leimani, pēd. z. no Dancīgas apk. 45. g. febr. — Elizabete Leimane; Almu Reitu no Rīgas, Tilta ielas, — Anna Cīrule; krusttēvu Jāni Prūsi no Dunikas pag. — Jānis Drulis; Mildu Klinti, dzim. Kristēvicu, no Rīgas un Balvu Apsīti no Jelgavas — Ilga Zvaigzne no Ozolnieku pag.; 12. 27. 1. dz. Staņislavu Vilcānu no Stirnienes pag. — sieva Lūcija Vilcāna; Austru Baumani, dzim. Krūkli, Jāni Baumani no Rembates pag. un Jāni Asaptu no Rīgas, Āgenskalna tirgus, — Laimonis Baumanis no Rembates pag.; 15. 13. 10. dz. Ādolfu Vīmeri no Jelgavas, 18. 3. 7. dz. Robertu Vīmeri no Elējas pag., Kārli un Annu Cīruli no Elējas pag. Narvaišu stac. — Olga Smiltniece; brālēnu Jāni Jelēviču no Rīgas, Miera ielas, pēd. z. no Drēzdenes — 13. 7. 1. dz. Elmārs Klaviņš no Rīgas, Krāsotāju ielas; vecākus — Marianna Klaviņa, dzim. Kuzmane, no Vilakas pag.; 08. 18. 7. dz. Annu Greifeldu no Auces — brālis Zāmuēls Graufelds; 08. 2. 7. dz. inž. Jāni Kārkliņu, pēd. z. no Tornas, 10. 9. 7. dz. Oto Kārkliņu un 15. 8. 9. dz. Nikolaju Kārkliņu — māte Anna Krākliņa; 18. 18. 5. dz. brāli Kārli Auziņu, no Gaujienes pag. un 18. 4. 1. dz Kārli Feisu no Rīgas, Marijas ielas, — Marta Auziņa; 23. 27. 11. dz. Ritu Straku no Jaunjelgavas — māte Anna Udre no Jaunjelgavas; 13. 18. 5. dz. brāli Jāni Roli no Dunikas pag., 20. 8. 7. dz. māsu Madi Roli no Dunikas pag., Tālivaldi Pavilu no Liepājas, Otaņku ielas, un 21. 13. 1. dz. Aleksandru Hofmani no Rīgas, Kokles ielas, — Mikelis Rolis; 05. g. dz. Vili Martinavu no Rīgas, Daudzesas ielas, un 10. g. dz. Rūdolfu Roguli no Rīgas, Miera ielas, — Rūdolfs Bērziņš; brāli Arvīdu Klavsonu no Ikšķiles pag. n. un Jāni Danauvski no Siguldas — Jānis Klavsons; Arvīdu Lapiņu, Arturu Krastinu un Imantu Bergu no Mores pag. — Ernests Vītols; 08. g. aug. dz. Aleksandru Radziņu no Lugažiem — māsa Alma Vārava; 06. g. dz. Voldemāru Šobocinski no Rīgas — Hugo Cabuže; 18. 21. 11. dz. Ainu Zelmu Šteinu no Skrīveriem — māte Emīlija Šteiņa; 25. 16. 8. dz. Gunāru Brūveli, pēd. dz. v. Rīgas Jūrmalā, Bulduros, — māte Marija Aire no Dobeles pag.; Aldonu Mikelsoni no Dzelzavas pag. — Irēna Vēvere; sievu Janinu Irbi no Rīgas, Krāsotāju ielas, un Eriku Cīruli no Rīgas, Mūrnieku ielas, — Edgars Irbe; māsu Annu Muižnieci un Arvīdu Muižnieku no Burtniekiem un vecākus Mārci un Annu Ziediņus — Evalds Ziediņš; 13. g. dz. brāli Arturu Melnstrazdu no Tukuma un Elmāru Bērziņu no Mores pag. — Dzidra Melnstrazde; Veneru Boli no Ierikiem — Erika Treide no Priekuļiem; 23. 2. 3. dz. Leonīdu Kambalu, 25. 25. 7. dz. Guntaru Apsīti un Pēteri Lazdānu no Rēzeknes — Lidija Kambala; 17. 27. 6. dz. šoferi Andreju Sīviju — krustmāte Valentīna Gulbe, sieva Lidija un dēls Georgs; radus — Olģerts Sproģis no Rīgas, Rumpmuižas ielas, Līna Ardena no Rīgas, Ernestīnes ielas, Elza Maziņa no Rīgas, Dzirnavu ielas, Augusts Slekēničs no Jēkabpils, Zvanītāju ielas, 27. 12. 6. dz. Jānis Stabulnieks no Gaujienas pag., Nikolajs Meiers no Rīgas, Matīsa ielas, kara inv. Jānis Cīrulis no Rīgas, Jūlijs Mednis no Dzērbenes, Jānis un Bernhards Vītoli no Mores pag., Mirdza Cīrīte no Mores pag., Zigurds Rinkulis, Ilgonis Zīmulis no Erģemes pag., Ādolfs Vēveris no Viesienas pag., Edvards Dreiers no Birzgales pag., Arvīds Prūsis un Juris Solovjevs; Mazais atsauciesl Tevi meklē Bucis; Mildu Lapsiņu no Rīgas, Hospitāļu ielas, un Margu Krūteini no Rīgas, Ieroču ielas, — Marija Lapsiņa; 05. g. dz. brāli Kaliņu no Rīgas, Artilerijas ielas, — Kārlis Kaliņš; radus — 11. 22. 3. dz. stud. arch Arvīds Družins no Rīgas, Stabu ielas; ol. g. dz. Irmu Stengrēvicu no Liepājas un 05. g. dz. Emīliju Jauģieti no Liepājas — Nellija Stiebre; visus bijušos Āgenskalna pasta darbiniekus — Miervaldis Mūrnieks.

Par māsu Eriku Lazdiņu no Rīgas, dz. 13. 29. 3., kas no Čechoslovakijas izbrauca 45. g. aug. beigās, lūdz z. Irma Branta: Latvian Camp, K. W. K., D 37, Amberg, Opf., Bayern (13a). 1119

Kaŗavīri! Par Alfredu Čēži no Liepājas, dz. 24. 8. 5., pēd. laikā bijis gūstekņu nometnē Sinzig b. Koblenz, nezinām, kur aizvests, lūdz z. vecāki: Katrīne Čēže, Tannenbergstr. 6—1, Esslingen/Neckar, Wttbg. (14). 1113

Brāli Henriku Mackeviču no Raudas un Mariju Uršulsku no Rēzeknes meklē Kazimirs Mackevičs: DP Camp, „Junkers", Kassel-Bettenhausen (16). 1109

Prof. Dr. Izidoru Ancānu no Jelgavas meklē māsa Anna Enina: Latvian Camp, K. W. K., Bl. G, Z. 98, Amberg, Opf., Bayern (13a). 1114

Robertu Salzemnieku, dz. 20. g. Varakļānu pag., bija Ludwigslust'ē, meklē Jānis Balodis no Rīgas: Latvian Camp, Rosalie-Kaserne, Braunschweig (20). 1115

Piederīgos meklē Jānis Alksnis no Valmieras pag. Birzgaliem: Latvian Camp, Rosalie-Kaserne, Braunschweig (20). 1116

Par ltn. Augustu Grandu no Jelgavas, dz. 09. 26. 8., no 19. div. Kurzemē, artilerijā pie Dobeles, FP 37313, pēd. z. 45. 14. 2., lūdz z. māte L. Granda: Weilstrasse 38—6, Esslingen/Neckar, Wttbg. (14). 1117

Par kapr. Valdemāru Mīnusu, dz. 16. 4. 10., no 19. div. Medņa bat., pēd. z. 44. 14. 9. no Siguldas, lūdz z. sieva Austra Mīnusa: Weilstr. 38—6, Esslingen/Neckar, Wttbg. (14). 1118

Par Pēteri Berngartu, dz. 96. 15. 3., no 1. latv. būvp. 3. btl. 9. rotas, 44 g. dec. bija Tornā, lūdz z. Leonards Berngards: Latvian Camp, Rosalie-Kaserne, Braunschweig (20). 1108

Radus un paziņas meklē Aleksandrs Beloragš: DP Camp 364, Latvian Group, Argonner-Kaserne, Soest (21). 1120

Edgaru Sulaini, elektromont. no Bauskas, Aizsargu 14 a, meklē Arvīds Dravnieks: DP Camp 364, Latvian Group, Argonner-Kaserne, Soest (21). 1121

Martu Šauriņu ar bērniem no Turaidas pag. meklē Aina Šauriņa: Latvian Camp, Lauingen/Donau, Bay. (13b). 1123

Par kaŗav. Verneru Sirmo, dz. 09. 7. 7., no Valkas pag., pēd. reizi satiku 44. 20. 9. Rīgā, un par Labības biroja, vēlāk Labības centrāles dir. Augustu Kaksi un viņa ģimeni lūdz z. Arsenijs Sirmais: DP Camp 247/A, Harburgerstr. 6, Buxtehude (24). 1142

Stud. arch. Adelfīni Sēju, dzim. Cini, no Rīgas, bija Vīnē, meklē Ellija Sade: Latvian Camp, Tittmoning, Bayern (13b). 1124

Brāli Arvīdu Tāru, dz. 13. 7. 1. Bauskas pag., bijis Auerbachas gūstekņu nometnē pie Nīrnbergas, meklē Eduards Juris Tārs, dz. 07. 8. 12.: Latvian Agricultural School, Alt-Erfrade über Bad Segeberg (24). 1126

Par Alfredu Voldemāru Eikenu, dz. 08. 2. 5. Džūkstes pag., 44. 6. 10 vēl bija Slokā, Kpt. Zolta 14, lūdz z. sieva, Slokas pils. vecmāte Hildegarde Eikena: Hauptstr. 27, Erzhausen bei Darmstadt (16). 1134

Par meitu Galinu Prisolkovu no Rīgas, pēd. z. 45. 12. 2. no Berlīnes, un Vladimiru Bērziņu ar sievu Jūliju un meitu Solveigu no Vupertāles, Lager Nord (22), lūdz z. Stefans un Olga Zdrojevski: Latvian Camp, K. W. K., Bl. F, Z. 20, Amberg, Opf., Bayern (13a). 1135

Par Leokadiju Diženu, dz. 20. 11. 3., Jēkabu Diženu, dz. 08. g., Annu Nikovsku, dz. 13. 4. 9., 44. g. sept. vēl bijuši Liepājā, un Rudolfu Hermani, dz. 22. 21. 5. Krievijā, no 15. div., pēd. z. 44. g. sept. no Dancīgas, lūdz z. Eduards Nikovskis: DP Camp I, Harburgerstr. 6, Z. 38, 247/A, Buxtehude bei Hamburg (24). 1138

Par 19. div. šof. Albertu Godzānu, dz. 25. g., pēd. z. 44. g. no Abrenes, lūdz z. Arturs Taurītis: DP Camp I, Harburgerstr. 6, Z. 17, 247/A, Buxtehude bei Hamburg (24). 1139

Par kar. Pēteri Skuruli no Varakļāniem, no 1. Pi Kp. Bau. Rgt 3. W. Gren. Div. 15, Sydow bei Pollnow, Pommern, lūdz z. brālis D. Skurulis: DP Camp 247/A, Stube 38, Buxtehude bei Hamburg (24). 1140

Sievu Mariju Dīriņu, dzim. Matušēviču, dz. 20. 22. 7., un bērnus Jāni, dz. 39. 26. 6., Mirdzu, dz. 42. 16. 10., un Ainu, dz. 44. 17. 10., meklē G. Dīriņš: Frauenrichterstr. 20, Weiden, Opf., Bayern (13a). 1008

Libertu ģim. no Aizputes pag. un māsīcu Gaidu Liberti no Rīgas meklē Roberts Zeps: Latvian DP Camp, Kaiser-Wilhelm-Kaserne, Mannheim (17a). 1082

Dr. Alfredu Šmitu, bija Sudetijā, meklē Jānis Kapteinis: Baltic Camp, Kaiserstr. 18, Itzehoe, Kr. Steinberg i. Holstein (24). 1162

---

15. div. leģ. Herbertu Eriku Ozolu, dz. 22. 5. 9., no Rīgas, Baložu 25—2, meklē Vilhelmīne Ozola: DP Camp 555, Jägerkas., Eichstätt, Bayern (13a). 1163

Dēlu kar. Kārli Strazdiņu, dz. 19. 1. 4. Vecmilgrāvī, no Mangaļu Strazdiņiem, it kā bijis franču joslā, meklē Anna Strazdiņa: DP Camp 555, Jägerkaserne, Eichstätt, Bayern (13a). 1164

Rīdziniekus Kārli un Vilmu Aigarus, Alfredu un Hildu Oziasus un Pēteri un Austru Silińus, pēd. dz. v. Plau-Quetzin, Mecklenburg, visi no Rīgas, meklē Skaidrīte Strazda: UNRRA Team 69, A. C., Bad Mergentheim, Wttbg. (14). 999

Eduardu un Voldemāru Straumeniekus no Krustpils pag. meklē Olga Lipša: DP Latvian Camp, Kaiser-Wilhelm-Kaserne, Mannheim (17a). 1081

Par Romualdu Teodoru Borkovski, dz. 12. 23. 11. Rīgā, vācu laikā apcietināts un ievietots Salaspils koncentr. nometnē, 44. 22. 7. pārvests uz Vāciju, lūdz z. māsa L. Svārpule: UNRRA Team 69, A. C., Bad Mergentheim, Wttbg. (14). 1083

Ltn. Jāni Kaņepāju, dz. 05. 23. 1., no 19. div., FP 09015, bija Kurzemē, meklē sieva Erna Kaņepāja: Kernenblickstr. 41, Stuttgart-Sillenbuch, Wttbg. (14). 1160

Kar. Edgaru Bergu, dz. 24. 8. 4. Rīgā, no „Ersatz un Ausbildungs BH. 15", Bērentā, FP 08471, un Ireni Bergu, dz. 16. g. Rīgā, meklē Dore Zvirbule: Latvian Camp 555, Z. 106, Rebdorf bei Eichstätt, Bay. (13a). 1161

Brāli Valdi Bergmani, dz. 21. 19. 8., darba biedrus, radus un draugus meklē Modris Bergmanis no Bilskas pag.: Latvian Camp, Lauingen/Donau, Bayern (13b). 1143

Mārtiņu Vasmani, dz. 07. 6. 10., Rīgas pils. tautsk. bij. pārz., bija 15. div. apmāc. rotā, meklē sieva Elza Vasmane: Tannenbergstr. 2—2, Esslingen-Neckar, Wttbg. (14). 1144

Meitu Mirdzu Griezi, dz. 24. 19. 3. Valmierā, meklē Aleksandrs Grieze: Gartensfr. 13—4, Esslingen/Neckar, Wttbg. (14). 1145

Kaŗabiedrus un paziņas meklē V. Goldbergs: DP Hospital 2002, A II, Z. 15, Gauting b. München, Bayern (13b). 1130

Latvju zeltenes! Ja jums krūtīs pukst tīra latvietes sirds, tad sniedziet roku 3 latvju dēliem nop. prec. nol. Vēlama ģīmetne un īsa biografija. Atbildēsim visām. Mūsu kopvecums 76 g. Rakstiet Jaunākam, Vidējam un Vecākam: Latvian Camp, „Junkers", Bar. 16 a, Kassel-Bettenhausen (16).

„Latviešu Vēstneša" izdevējs un atbildīgais redaktors — Publisher and Editor-in-Chief: Viktors Baltkājis. Redakcijas kollēģija: Aleksandrs Balodis, Viktors Baltkājis un Arturs Tīlmanis. Redakcijas adrese: „Latviešu Vēstnesis" (Latvian News Bulletin), Hotel Convikt, Dillingen/Donau, Bayern (13b).

„Latviešu Vēstneša" 2 mēnešu abonements ar piesūtīšanu maksā 8 markas, pusgada abonements — 20 marku. Atsevišķa numura cena 50 feniņu. Tuvinieku meklēšanas sludinājumi, publicējot vienreizēji, 3 markas un sludinājuma atkārtojums vēl 2 markas par meklējamo personu. Pārējie sludinājumi 2 markas par rindu. Pustreknā salikumā 50 proc. dārgāk. Precību sludinājumus nepieņem. Abonementu un sludinājumu maksājumi „Latviešu Vēstnesim" no amerikāņu okupācijas joslas piesūtāmi ar pasta pārvedumu pēc adreses: „Latviešu Vēstnesis", Hotel Convikt, Dillingen/Donau, Bayern (13b); no angļu joslas iemaksas piesūtāmas vai nu ierakstītās vēstulēs tieši izdevniecībai Dillingenā vai arī ar pasta naudas pārvedumu Lidijai Dravniecei, Latvian Camp „Frische Quelle", Hiddesen bei Detmold, Lippe (21), atsevišķi par to paziņojot izdevniecībai; no franču joslas iemaksas sūtāmas ierakstītās vēstulēs tieši izdevniecībai. Abonementi atjaunojami 2 nedēļas pirms to izbeigšanās. Maksājumus var nokārtot arī „Latviešu Vēstneša" pārstāvjiem, kuru vārdi un adreses publicēti laikrakstā. Par laikraksta savlaicīgu nesaņemšanu vai abonementa pārtraukšanu technisku iemeslu dēļ izdevniecība atbildību neuzņemas. Neizlietotos manuskriptus autoriem nosūta atpakaļ, ja pielikta klāt sev pašam adresēta, ar vajadzīgām pastmarkām apmaksāta aploksne.

„Latviešu Vēstneša" peļņas tīro atlikumu izlieto latviešu bēgļu un kaŗavīru aprūpes vajadzībām.

Printed by Manz, Dillingen.